

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

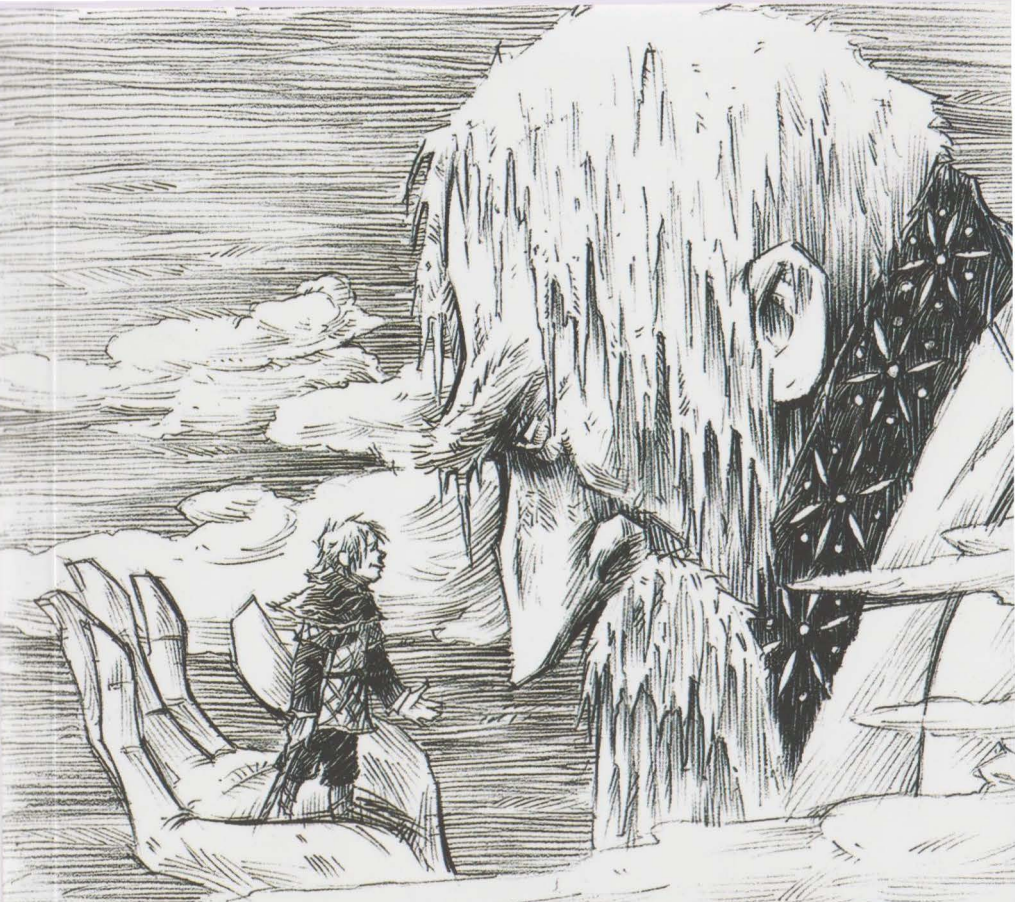
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

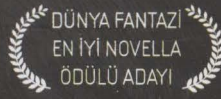
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ODD VE AYAZ DEVLERİ NERİL GAIMAN

BİLGE KİŞİLER NE ZAMAN SUSACAKLARINI BİLİRLER. SADECE AHMAKLAR BİLDİKLERİ HER ŞEYİ BAŞKALARINA ANLATIR.

Son zamanlarda Odd'un şansı hiç mi hiç yaver gitmiyordu.

Babası gemiden düşen bir koyunu kurtarmak isterken hayatını kaybetmişti. Bunun ardından annesi şarkı söylemez olmuştu. Odd da asıl mesleği odunculuk olan babasının koca baltasını alıp kestiği ağacın üzerine yıkılmasıyla bacağına sakatlamıştı. Artık her yere bir değnekle gidiyor, köyün çocukları onunla alay ediyordu. Hal böyleyken, çoktan yerini ilkbahara bırakması gereken kış da bir türlü sona ermemişti.

Odd'un şansı gerçekten de hiç yaver gitmiyordu.

Çareyi köyünü terk edip babasının eski oduncu kulübesine yerleşmekte bulan Odd, orada biri tilki, biri ayı, biri de kartal olan üç arkadaş edinecek, bu arkadaşları sayesinde sadece annesinin anlattığı masallarda dinlediği efsanevi bir hikâyenin içinde bulacaktı kendisini.

Çeviren: Emine Ayhan

Kapak İllüstrasyonu: Brett Helquist

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Neil Gaiman, 1960 yılında doğan Gaiman, başta *Amerikan Tanrıları*, *Mezarlık Kitabı*, *Yıldız Tozu* ve *Koralin* gibi çağımızın en önemli fantastik edebiyat eserlerinden birkaçının yaratıcısı olmasının yanı sıra tarihin en önemli çizgi roman destanlarından Sandman serisinin de yazarıdır. Yazdıkları Newbery, Carnegie, Hugo, Nebula, Dünya Fantazi, Will Eisner ve Bram Stoker ödülleri gibi pek çok ödüle layık görülmüştür. Aslen İngiliz olan yazar ABD'de yaşamakta ve Bard College'da dersler vermektedir.

Yazarın yayınevimizden yayımlanan diğer eserleri:

Kıyamet Gösterisi, Terry Pratchett ile

Mezarlık Kitabı

Yokyer

Yıldız Tozu

Amerikan Tanrıları

Vadinin Hükümdarı: Bir Amerikan Tanrıları Öyküsü

Koralin

Anansi Çocukları

Aradünya, Michael Reaves ile

İskandinav Mitolojisi

Kırılğan Şeyler

Öyküler, ed., Al Sarrantonio ile

Sandman serisi

Mezarlık Kitabı, Cilt 1 (çizgi roman)

Siyah Orkide

Yolun Sonundaki Okyanus

Odd ve Ayaz Devleri

Neil Gaiman

Orijinal Adı: *Odd and the Frost Giants*

İthaki Yayınları - 1643

Yayıma Hazırlayan: *Şeyda İşler*

Redaksiyon: *Nurcan Başer*

Son Okuma: *Emre Aygün*

Kapak İllüstrasyonu: *Brett Helquist*

Kapak Tasarım ve Uygulama: *Hamdi Akçay*

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*

1. Baskı, Mayıs 2020, İstanbul

ISBN: 978-625-7913-15-7

Sertifika No: 46603

Türkçe çeviri © Emine Ayhan, 2012

© Neil Gaiman, 2009

© İthaki, 2020

İllüstrasyonlar © Brett Helquist, 2009

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 40200

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Neil Gaiman

ODD VE AYAZ DEVLERİ

Brett Helquist'in Çizimleriyle

Çeviren

Emine Ayhan

Iselin ve Linea için...

I

ODD

Vaktiyle Odd *adında* bir çocuk yaşırdı. İngilizce Odd sözcüğü Türkçe’de tuhaf anlamına gelse de o zamanlar çocuğun yaşadığı diyarda bu hiç de öyle sıradışı bir isim sayılmazdı. Çünkü Viking dilinde bıçak ağzı demektir ve sahibine şans getirirdi.

Gene de biraz *tuhaf* bir çocuktur Odd. En azından diğer köylülerin gözünde öyleydi. Ama Odd için söylenebilecek son şey, şanslı olduğuydu.

Babası iki sene önce, Odd daha on yaşındayken bir deniz seferinde ölmüştü. Deniz seferinde ölmek oralar için alışılmadık bir şey değildi. Oysa Odd’un ba-

bası bir İskoç tarafından öldürölmemiş, bir Viking'e yaraşır şekilde kıran kırana cenkleşirken ölme şerefine ulaşamamıştı. Vikinglerin deniz seferlerinde yük hayvanı olarak yanlarına aldıkları o küçük, bodur midillilerden birini kurtarmak için kendini denize atmıştı.

Vikingler ele geçirdikleri her tür altın, değerli eşya, erzak ve silahı midillilere yükler, midilliler de ağır aksak adımlarla yelkenlinin yolunu tutardı. Gemideki en değerli ve en çalışkan varlıklardı bu midilliler. Uzun Olaf'ın bir İskoç tarafından öldürölmesinden sonra midillilerle ilgilenme işi Odd'un babasının üstüne kalmıştı. Çekirdekten yetişme bir oduncu ve oymacı olan babası, midilliler konusunda pek tecrübeli olmasa da, elinden geleni yapmıştı. Dönüş yolunda, Orkney açıklarında tutuldukları fırtınada midillilerden biri ipinden boşanıp denize düşmüştü. Odd'un babası halatla kurşuni denize atlamış, midilliyi gemiye doğru çekmiş ve diğerlerinin de yardımıyla güverteye çıkarmıştı.

Soğuğa, rutubete ve ciğerlerine dolan suya dayanamayıp sabaha varmadan ölmüştü.

Gemi Norveç'e döndüğünde, babasının başına gelenleri Odd'un annesine anlatmışlar, Odd da bu olanları annesinden duymuştu. Odd duydukları karşısında sadece omuz silkmekle yetinmişti. Ne ağlamış ne de tek laf etmişti.

Odd'un içinde ne hissettiğini kimse bilmiyordu. Aklından geçenlerden kimsenin haberi yoktu. Bir fiyordun kıyısına kurulmuş ve bütün sakinlerinin bir-

birinin etlisini sütlüsünü bildiği köyde herkesi çileden çıkaran bir durumdu bu.

O zamanlar Vikinglerin tek işi deniz seferine çıkmak değildi. Herkesin savaşçılık dışında başka bir işi daha vardı. Deniz seferleri erkeklerin ya eğlence için ya da kendi köylerinde bulamadıkları şeyleri elde etmek için yaptıkları bir şeydi. Bazen eşlerini bile böyle buldukları olurdu. Babası ne kadar sarışınsa bir o kadar esmer olan annesi de köye Iskoçya'dan bir yelkenliyle getirilmişti. Genç kızlığında, yani babası elindeki bıçağı alıp Odd'u omzunda yelkenliye götürmeden önce öğrendiği halk şarkılarını söylerdi oğluna.

Odd annesinin Iskoçya'yı özleyip özlemediğini merak ederdi ama ne zaman bunu soracak olsa, annesi ona Iskoçya'yı pek özlemediğini, sadece kendi dilini konuşan insanları özlediğini söylerdi. Artık Nors dilinde konuşabiliyordu ama anadilinin bu olmadığını belli eden bir aksanı vardı.

Odd'un babası tam bir balta ustasıydı. Halicin arka tarafındaki koruluğun içlerinde, topladığı odunlardan tek odalı bir ahşap kulübe yapmıştı. Ara ara ormana gider ve bir hafta on gün sonra el arabasını bölünüp yontulmaya hazır kütüklerle tepeleme doldurmuş olarak çıkagelirdi. Çünkü o bölgede akla gelen her şey ahşaptan yapıldı: Ahşap çiviler ahşap levhalara çakılır, ahşap evler ve ahşap tekneler yapıldı. Kışın kar yolları kapattığında, Odd'un babası ateşin başına oturup ahşap oyar, tahtadan maskeler, oyuncaklar, kadehler ve taslar yapardı. Bu arada dikiş dikip yemek pişiren annesinin de ağzından şarkı eksik olmazdı.

Ödd'un babası ateşin başına oturup ahşap oyar; tahtadan maskeler, oyuncaklar, kadehler ve taslar yapardı.

Annesinin sesi güzeldi.

Odd söylediği şarkıların sözlerini anlamasa da, şarkı söylemeyi bitirdikten sonra annesi sözlerini ona tercüme ederdi. Bunları dinlerken, akılalmaz tehlikelere atılmak, devlerle dövüşmek, genç kızların imdadına yetişmek ve ezilenleri zorbaların elinden kurtarmak için omuzlarında asil şahinleri ve iki yandan eşlik eden korkusuz av köpekleriyle birlikte görkemli atlarına binip yola koyulan soylu kahramanlar canlandı Odd'un kafasında.

Babasının ölümünden sonra annesi giderek daha az şarkı söyler olmuştu.

Her şeye rağmen, Odd gülümsemeyi ihmal etmiyor ve bu durum köylülerin sinirine dokunuyordu. Sağ bacağına sakat bırakan o kazadan sonra bile gülümsemeye devam etti.

Yelkenlinin Odd'un babası olmadan gelmesinin üstünden üç hafta geçmişti. Odd babasının ağaç keserken kullandığı baltayı almış ve ormanın yolunu tutmuştu; koca baltayı zar zor kaldırabildiği halde, ağaç kesme konusunda her şeyi bildiğinden emin, bu bilgisini hayata geçirmekte kararlıydı.

Sonradan annesiyle konuşurken de itiraf ettiği gibi, belki daha küçük bir baltayla, daha küçük ağaçlarla işe başlaması gerekirdi.

Gene de, onun gibi bir çocuktan beklenmeyecek bir şeydi yaptığı.

Ağaç ayağına düşünce alttaki toprağı baltayla kazmış ve ayağını ağacın altından çekip çıkarmıştı. Sonra da bir dal kesip kendine yaslanacak bir koltuk değne-

gi yapmıştı çünkü ayak kemikleri tuzla buz olmuştu. Ve her nasılsa, eve tek başına varmış, bu arada babasının külçe gibi ağır baltasını da yanına almayı ihmal etmemişti çünkü oralarda maden ender bulunan bir şeydi ve bu yüzden bir baltaya sahip olmak için ya karşılığında bir şeyler vermek ya da baltayı basbayağı çalmak gerekirdi. Odd da babasının baltasını orada öylece paslanmaya terk edememişti.

Böylece iki yıl geçti. Odd'un annesi, içmediği zamanlarda sevimli sayılabilecek Şişko Elfred'le evlenmişti. Elfred'in önceki evliliğinden (karısına yıldırım çarpmıştı) dört oğlu ve üç kızı vardı. Bu da topal bir üvey oğulla uğraşacak vakti olmadığı anlamına geliyordu. Bu yüzden Odd büyük ormanda giderek daha fazla zaman geçirmeye başladı.

Odd ilkbaharı seviyordu. Ilkbaharda şelaleler vadilere dökülmeye başlar, orman çiçeklerle kaplanırdı. Odd ilk böğürtlenlerin olgunlaştığı yaz mevsimini ve yemişlerle yaban elmalarının yetiştığı sonbaharı da severdi. Fakat köylülerin neredeyse tüm zamanlarını köyün büyük toplantı salonunda kök sebzeleri ve tuzlanmış et yemekle geçirdiği kış mevsiminden hiç hoşlanmazdı. Kışın erkekler dövüşür, osurur, şarkı söyler, uyur, sonra uyanıp yine dövüşmeye başlardı. Kadınlarsa başlarını sallaya sallaya dikiş diker, örgü örür ve yama yapardı.

Kara kış mart ayıyla birlikte sona ererdi. Karlar erir, donan ırmaklar çağlamaya başlar ve dünya yeniden uyanıp kendine gelirdi.

Gelgelelim o sene öyle olmadı.

Kış ölmemekte ayak direten yatalak bir hasta gibiydi. İç karartıcı günler geçiyor ama buzlar bir türlü erimiyor, dünya düşmanca ve soğuk olmaya devam ediyordu.

Köyde insanlar birbirinin sinirine dokunmaya başlamıştı artık. Tam dört aydır koca salonda oturup birbirlerinin suratına bakıyorlardı. Erkeklerin yelkenliyle denize açılma, kadınların da fidan dikimi için toprağı temizleme vakti gelmiş de geçiyordu. Oynadıkları oyunlar sıkmaya, yaptıkları espriler tatsızlaşmaya başlamıştı. Dövüşleri karşıdakini incitmek içindi.

İşte bu yüzden, mart ayı sonunda bir gün Odd güneş tepeye çıkmadan saatler önce kalkıp en kalın ve en sıcak giysilerini üstüne geçirdi; dışarısı ayaz, yerler buzdan demir gibiydi. Şişko Elfred'in evinin girişlerinde asılı duran tütsülenmiş somonlardan birini ve içini ateşten aldığı bir avuç kızgın közle doldurduğu ocağı aşırıp topallaya topallaya ormanın yolunu tuttu. Evden çıkarken babasının en iyi ikinci baltasını alıp deri bir kayışla kemerine tutturmayı da ihmal etmemişti.

Kesif, parlak bir buz tabakasıyla kaplı olan kar kalın ve aldatıcıydı. İki ayağı sağlam bir adam bile bu karda yürümekte zorlanırdı ki tek ayağı kötürüm olan koltuk değnekli bir çocuk için her yokuş bir dağ sayılırdı.

Odd haftalar önce erimiş olması gereken buz tutmuş gölü geçip ormanın içine daldı. Günler neredeyse kış ortasındaki kadar kısaydı; Odd babasının odun kesim kulübesine ulaştığında vakit daha ikindi olmasına rağmen, hava gece gibi karanlıktı.

Kulübenin kapısı kardan açılmıyordu. İçeri girebilmek için Odd'un tahta bir kürek alıp kapının önündeki karı temizlemesi gerekti. Bir çıra bulup ateşi tutuşturduktan sonra eskiden kalma kuru odunlarla dolu ocağı yanan çıralarla beslemeye çalıştı.

Yerde yumruğundan azıcık büyük olan bir odun parçası buldu. Tam ateşe atacakken, içinden onu yontmak geldi. Küçük odun parçasını gündüz gözüyle incelemek üzere bir kenara koydu. Küçük bir kaba kar doldurup ateşte eritti, sıcak böğürtlen suyu içti ve tütülenmiş balık yedi.

Her şey yerli yerindeydi. Kulübenin bir köşesinde hâlâ birkaç battaniye ile bir de hasır şilte vardı. Küçük oda sanki hâlâ babasının kokusuyla doluydu. Burada kimse onu itip kakamaz, kimse ona sakat ya da aptal diye seslenemezdi. Ateşi sabaha dayanacak kadar harladıktan sonra kendini mutlu mesut uykunun kollarına bıraktı.

II

TİLKİ, KARTAL VE AYI

Odd kulübenin kapısından gelen bir eşinme sesiyle uyandı. Toparlanıp ayağa kalkarken bir an cüceler ve canavarlarla ilgili masallar geçti aklından. Gelenin bir ayı olmamasını ümit ederek kapıyı açtı. Dışarısı aydınlıktı, bu da çoktan sabah olduğu anlamına geliyordu. Karın ortasında bir tilki kafasını kaldırmış, küstahça ona bakıyordu.

Ince, hokka burnu ile iğne gibi dikelmiş kulakları yüzüne hesapçı ve kurnaz bir hava katıyordu. Odd'un ona baktığını fark edince gösteriş yapmaya çalışıyormuş gibi havaya sıçrayarak biraz geri çekildi ve durdu.

Ateş kızılına çalan bir rengi vardı. Odd'a doğru birkaç adım attıktan sonra arkasını döndü ve kafasını çevirip ona peşinden gelmesini söyler gibi baktı.

Odd hayvanın kafasında bir plan olduğuna hükmetti. Kendininse bir daha asla köye dönmek dışında bir planı yoktu. Hem insan her gün bir tilkiyi takip etmek zorunda kalmazdı.

Böylece tilkinin peşine düştü.

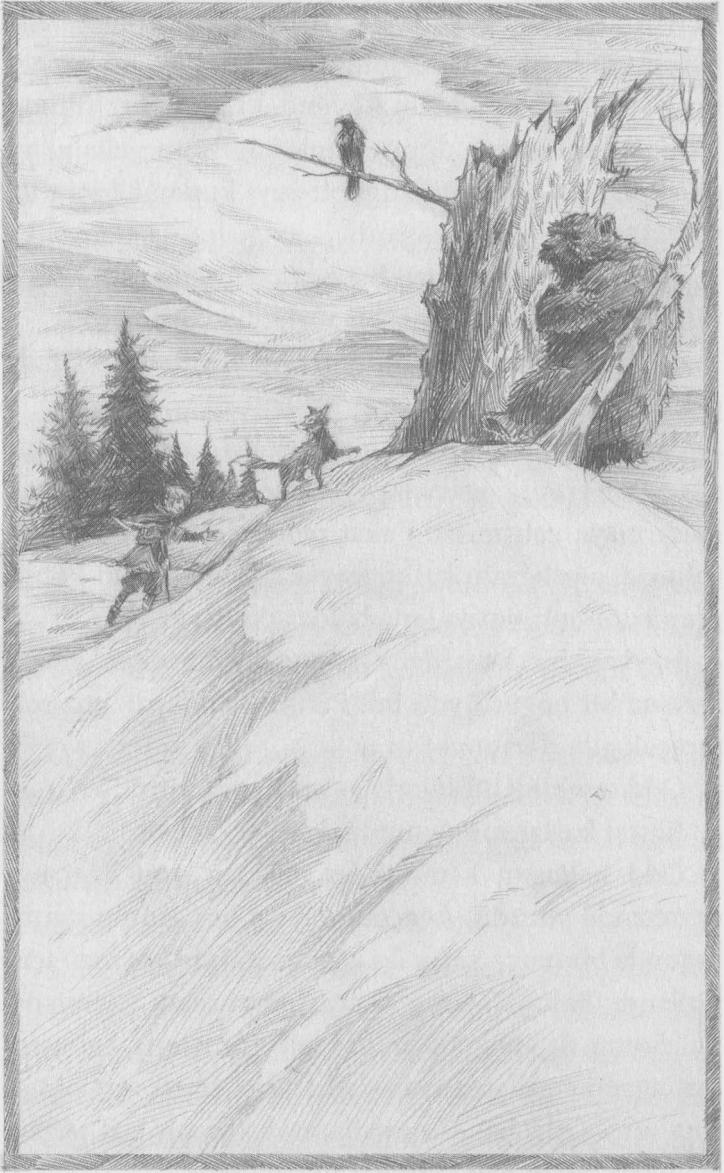
Hayvan bir ateş parçası gibi sıçrayarak sürekli önden gidiyordu. Odd engebeden yahut yorgunluktan ötürü yavaşlayacak olursa, tilki en yakındaki yükseltinin tepesine çıkıp sabırla Odd'un ona yetişmesini bekliyor, sonra da kuyruğunu dikleştirip seke seke kara dalıyordu.

Odd azimle takip ediyordu.

Bir kuş tam üstlerinde daireler çiziyordu. *Bir atmaca*, diye düşündü önce Odd. Derken kuş yaşlı bir ağaca konunca onun ne kadar büyük olduğunu anlayıp kartal olduğunda karar kıldı. Odd kafasını tuhaf bir şekilde yana yatırmış olan kuşun kendisini gözlediğinden emindi.

Tilkinin peşinde bir tepeden inip ötekine çıkıyordu (topal ayağı ve koltuk değneğiyle bu karda yokuş aşağı inmek Odd için daha zordu; birkaç kez dengesini kaybedip yere düştü). İkisi yine bir tepeye çıkarlar-ken, kuru bir çam ağacının çürük bir diş misali toprağa saplı durduğu bir yere geldiler. Kuru ağacın hemen yanında gümüş rengi bir huş ağacı bitmişti. Tilki tam orada durdu.

Acılı bir böğürtü karşıladı onları.

Dev gibi, kahverengi bir ayı pençesini çam ağacındaki kovuğa kaptırmış,
bir türlü çıkaramıyordu.

Kuru ağacın bir yanında arıların kimi zaman mesken tutup içini petekle doldurduğu kovuklara benzer bir kovuk vardı. Odd'un köyündeki insanlar, Vikinglerin sağ salim eve dönüşlerini, karakışın gelişini ya da akıllarına esen herhangi bir şeyi kutlamak için içtikleri şarabı baldan yapardı.

Kocaman, kahverengi bir ayı, pençesini çam ağacının kovuğuna kaptırmış, bir türlü çıkaramıyordu.

Odd acımasızca gülümsedi. Ayının nasıl bu hale geldiği anlaşıyordu.

Ayı ağacın kovuğuna ulaşmak için ağırlığını huş ağacına vermiş, ağacı sırtıyla eğerek aradaki engeli kaldırmaya çalışmıştı. Fakat pençesini kovuğa sokar sokmaz, ağırlığının kalkmasıyla huş ağacı eski konumuna dönmüş ve ayı fena halde sıkışmıştı.

Hayvan bir kere daha böğürdü; derinden gelen, huysuz bir böğürtüydü bu. Perişan haldeydi ama saldıracak gibi durmuyordu.

Odd temkinli adımlarla ağaca doğru yürüdü.

Kartal başlarının üstünde daireler çiziyordu.

Odd baltasını kemerinden çıkarıp çam ağacının çevresinde yürüdü. Ağaçtan on, on beş santim uzunluğunda bir parça kesip iki ağacın arasına koymak için kullandı; baltayı ayının pençesine vurmak istemiyordu. Sonra da düzgün ve hesaplı vuruşlarla baltasını huş ağacına sallamaya başladı. Ağaç sertti sert olmasına ama Odd baltasını sallamaya devam etti. Ağacı devirmesine ramak kalmıştı.

O anda ayıya baktı. Ayı kahverengi gözleriyle karşılık verdi Odd'un bakışına. Derken ayıyla konuşmaya

başladı. “Bak, ben koşamıyorum. O yüzden beni yemek gibi bir niyetin varsa, senin için kolay bir av olduğumu şimdiden söyleyeyim. Gerçi bunu daha önce düşünmeliydim, değil mi? Artık çok geç.”

Ardından derin bir nefes alıp baltayı son bir kez ağaca doğru salladı. Ağaç yan yatıp ayının sırtını serbest bıraktı. Ayı şöyle bir silkelenip pençesini çam ağacındaki kovuktan kurtardı. Dışarı çıkardığı pençesinden bal damlıyordu.

Şaşırtıcı pembelikteki dilini çıkarıp pençesini yaladı. Karnı aç olan Odd da kovuğun kenarından bir parça petek alıp midesine indirdi. Boğazına kaçan bal onu öksürttü.

Ayı gürültüyle burnundan soludu. Pençesini uzatıp koca bir parça petek daha çıkardı ve iki ısıriktaki si-
lip süpürdü. Sonra da arka ayaklarının üstüne kalkıp kükredi.

Odd ölüm vaktinin gelip çatıldığını düşündü, belki de bal ayı için sadece bir iştah açıcıydı. Gelgelelim az sonra ayı yine dört ayağının üstüne indi ve bal ağacını azimle boşaltmaya devam etti.

Hava kararıyordu.

Odd onun için eve dönme vaktinin geldiğinin farkındaydı. Yokuş aşağı tepeden inmeye başladı. Tam düze inmişti ki, kulübesinin nerede olduğuna dair en ufak fikri olmadığını fark etti. Acele edeyim derken buzlanmış zeminde tökezledi ve koltuk değneği elinden uçup gitti. Taş gibi sert karın üstüne kapaklandı.

Değneğine doğru emekledi. Tam o sırada ensesinde sıcak bir nefes hissetti.

“Merhaba, ayı,” dedi Odd neşeli bir sesle. “Beni bir an önce yesen iyi olur. Bu buzun üstünde donacağıma bir ayıya yemek olur, hiç değilse bir işe yararım.”

Ayı Odd’u yemeye niyetli gibi görünmüyordu. Odd’un karşısına geçip buzun üstüne oturdu. Pençe-siyle bir hareket yaptı.

“Ne yani?” dedi Odd. “Beni ciddi ciddi yiyecek mi-sin?”

Ayının genzinden böğürtüye benzer bir ses geldi. Fakat bu seste açlık değil, üzüntü vardı. Bunun üzeri-ne Odd şansını denemeye karar verdi. Ormanda yal-nız başına geçirdiği ilk günü bundan daha garip bir hal alamazdı ya.

Sol eliyle değneğine yaslanıp sağ eliyle de ayının postuna tutunarak sırtına tırmandı. Ayı çocuğu sırtından düşürmemeye özen göstererek ağır ağır kalktı ve uzun, hızlı adımlarla akşam karanlığının ortasına daldı.

Ayı hızlandıkça soğuk Odd’un kıyafetlerinden girip içine işliyordu.

Tilki önlerinden hızla koşuyor, kartal yukarıdan onları takip ediyordu. Ve sevincinden içi içine sığma-yan Odd şöyle düşündü: *Şimdi ben de tıpkı annemin şarkılarındaki o gözü pek kahramanlar gibiyim. Bir tek atım, köpeğim ve şahinim eksik.*

Derken şöyle dedi içinden: *Bunu kimseye anlata-mam, hem anlatsam da bana inanmazlar. Anlatsalar ben bile inanmazdım böyle bir şeye.*

Sürtünüp geçtikleri dallardan düşen karlar yüzünü yaksa da Odd gülüyordu. Ay bütün açıklığı ve cüs-

sesiyle çıkmış, soğuk soğuk parlıyordu. Odd ise biraz daha güldü çünkü kulübesi onu bekliyordu ve bir ayıya binen inanılması güç bir kahramandı o. Çünkü Odd'du o.

Ayı Odd'un kulübesinin önünde durdu ve çocuğu palas pandıras sırtından indirdi. Odd koltuk değneğine yaslanarak dikeldi ve, "Teşekkür ederim," dedi. Ay ışığında, bir an sanki ayı ona başını sallayarak karşılık vermiş gibi geldi ama muhtemelen hayal görmüştü.

Bir kanat çırpma sesi duyuldu ve kartal Odd'un birkaç adım ötesinde karlı zemine iniverdi. Başını yana çevirip bal rengi gözüyle Odd'a baktı. Öteki gözünün olması gereken yerde karartıdan başka bir şey yoktu.

Kapıya yürüdü. Tilki kapının önünde oturmuş, bir köpek gibi onun gelmesini bekliyordu. Ayı da Odd'un arkasından kapıya yönelmişti.

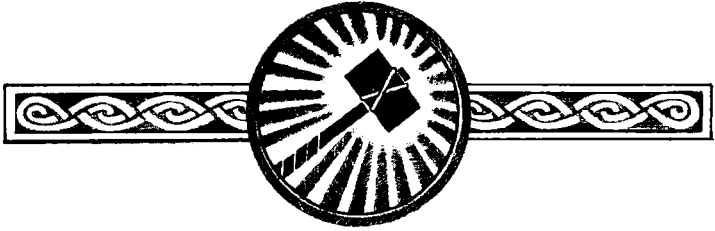
Odd üçüne sırayla şöyle bir baktı. "Ne yani?" diye huysuzlansa da, hayvanların niyeti gayet açıktı.

Derken, "İçeri gelseniz iyi olacak galiba," diyerek kapıyı açtı.

Böylece hep birlikte kulübeye girdiler.

III

GECEKİ KONUŞMA

Odd somon parçasının bir hafta, belki daha uzun süre karnını doyurmaya yeteceğini düşünmüştü. Oysa ayı, tilki ve kartalların da somon yediğini fark etmişti ve kendisini eve kadar getiren bu hayvanların yanında somonun lafı bile olmazdı. Dördü balığı silip süpürdüler ama görünüşe göre, içlerinden yalnız Odd ile kartal doymuştu. Tilki ile ayı hâlâ aç gibi duruyorlardı.

“Yarın daha fazla yiyecek buluruz,” dedi Odd. “Şimdi uyuyalım.”

Unutma ki, senin yüzünden bu hallere düştük.

Hayvanlar ona baktılar. Odd odanın köşesine gidip hasır şiltenin üstüne çıktı ve uyandığında onu ayağa kaldırmak için hazır bulunsun diye koltuk değneğini özenle duvara yasladı. Şilteye uzanırken yatağın hiç de babası gibi kokmadığını fark etti. Hasırdı ve hasır gibi kokuyordu işte. Gözlerini kapatıp uykuya daldı.

Rüyaları hep karanlıklar, şimşekler ve birbirinden kopuk görüntülerle doluydu; tutunabileceği hiçbir şey, ona huzur veren hiçbir şey yoktu bu rüyalarda. Derken rüyanın ortasında uğultulu üzgün bir ses, “Benim hatam değildi,” dedi.

İçten içe onunla eğlenen daha yüksek bir ses karşılık verdi: “Aa, tabii ya. Sana o ağacı eğmemeni söylemiştim ama beni dinleyen kim.”

“Ne yapayım, karnım açtı. Balın kokusu geliyordu. Açken bal kokusu almanın ne demek olduğunu nereden bileceksin sen. Hem yeşillik yemekten iyidir. Kızarmış kazdan bile daha lezzetlidir bal.” Odd’un içini titretecek kadar kalın olan o hüzünlü sesin tonu az sonra değişti. “Hem sen, herkesin ortasında beni suçlamak zorunda mısın? Unutma ki, senin yüzünden bu hallere düştük.”

“Hani anlaşma yapmıştık? Dönüp dolaşıp bu küçük ve önemsiz hatadan bir daha bahsetmeyeceğimizi sanıyordum...”

“Sen buna önemsiz mi diyorsun?”

O sırada üçüncü bir ses tiz ve çığ bir tonla, “Sessizlik,” diye ciyakladı.

Derken bir sessizlik oldu. Odd yatakta döndü. Ocaktaki kor ateşten gelen ışık sayesinde kulübenin içini görebiliyordu; en azından, odada kendisinden başka üç insanın daha olmadığından emin oldu. İçeride kendisi, tilki, ayı ve kartaldan başka kimse yoktu.

Artık her ne iseler, diye aklından geçirdi Odd, insan yiyormuş gibi bir halleri yok.

Sonra yatakta doğrulup sırtını duvara yasladı. Ayı ile kartal o yokmuş gibi davrandı. Tilki ise yeşil gözleriyle ona doğru bir bakış attı.

“Siz konuşuyordunuz,” dedi Odd.

Hayvanlar önce birbirlerine, sonra Odd’a baktılar. Gerçekten cevap vermeseler de, yüzlerinde, hal ve hareketlerinde “Kim? Biz mi?” diye soran bir ifade vardı.

“Odada konuşan biri vardı,” dedi Odd, “ve o ben değildim. Burada bizden başkası olmadığına göre, bu da konuşan sizsiniz demektir. Bunu tartışmaya bile gerek yok.”

“Biz tartışmıyorduk,” dedi ayı. “Çünkü biz konuşamayız.” Sonra yaptığını fark edip, “Aman!” dedi mahcubiyetle.

Tilki ile kartal utançtan gözlerini pençesiyle kapatan ayıya ters ters baktı.

Odd şöyle bir iç geçirdikten sonra, “Burada neler döndüğünü hanginiz açıklamak ister?” dedi.

“Bir şey döndüğü yok,” dedi kurnaz tilki. “Sadece aralarında konuşan birkaç hayvan. Endişe edecek bir durum yok. Sıradan bir şey. Yarın sabah ilk iş kulübeyi terk ederiz, olur biter.”

Kartal sağlam gözüyle Odd'u şöyle bir süzdükten sonra tilkiye dönüp, "Hadi anlatsana!" dedi.

Kendisine yüklenen bu görevden rahatsız olan tilki, "Neden ben anlatıyormuşum?" diye lafı çevirdi.

"Hııı," dedi ayı, "Bilmem ki, belki de *her şey senin başının altından çıktığı* içindir, ha?"

"Bu kadarı da fazla artık," diye terslendi tilki. "Her şeyi bir kişinin üstüne at ve rahatla. Ben de böyle olsun istememiştim. Bu hataya herkes düşebilir."

"Neymiş o hata?" dedi Odd hiddetle. "Hem siz nasıl oluyor da konuşabiliyorsunuz böyle?"

Ayı dört ayağı üstüne indi. Bir böğürtü çıkardıktan sonra, "Biz konuşabiliyoruz, benim fani çocuğum –bu söylediğimden sakın korkma– çünkü büründüğümüz bu hayvan kılığına rağmen ... yani aslında kılık değil, biz gerçekten ayı, tilki ve kartalız, ki başa gelebilecek en fena şeylerden biridir bu, şeyyy neredede kalmıştım, biz konuşabiliyoruz çünkü..."

"Tanrı'yız!" diye cıyıkladı kartal.

"Tanrı mı?" dedi Odd.

"Evet. Tanrı," dedi ayı. "Ben de tam bunu söyleyecektim. Bendeniz yüce Thor, Gök Gürültüsü Tanrısı'yım. Kartal da tanrılar tanrısı yüce Odin'dir. Her işe burnunu sokan bu büyücü kulaklı tilki de..."

"Loki," dedi tilki rahat bir edayla. "Tanrıların kan kardeşi. Bütün Asgardlıların en akıllı, en keskin zekâlı ve en dahi olanı. Yani öyle derler..."

"Dahi mi?" diye homurdandı ayı.

"Bu senin de başına gelebilirdi. Herkesin başına gelebilirdi," dedi tilki.

“O da nedir?” diye sordu Odd.

Tilki parlak yeşil gözlerini Odd’a çevirdikten sonra iç geçirdi ve anlatmaya koyuldu. “Bak sana anlatacayım da, kendin karar ver. Bu herkesin başına gelebilirdi. Asgard’ın da öyle. Tanrılar diyarı Asgard’ın da. Bir düzlüğün ortasında kurulu olan Asgard, bir Ayaz Devî’nin bizim için inşa ettiği zaptedilmez bir duvarla çevrilidir. Ve şunu da eklemeliyim ki, sayemde o duvar için Dev’in bize kestiği insafsız faturanın tamamını ödemekten yırttık.”

“Freya’yı,” dedi ayı. “Dev, Freya’yı istedi. Tanrıçaların en güzeli Freya’yı. Tabii benim tatlı aşkım Sif’ten sonra en güzeli. Üstüne bir de Güneş’le Ay’ı istedi.”

“Bir kere daha sözümü kesecek olursan,” dedi tilki, “bunu *bir kere daha* yaparsan, konuşmayı keser, alıp başımı giderim ve ikiniz kendi başınızın çaresine bakmak zorunda kalırsınız.”

“Evet, ama...” dedi ayı.

“*Tek bir söz daha duymak istemiyorum.*”

Bunun üzerine ayı sustu.

Tilki sözlerine devam etti: “Bütün Tanrılar Odin’in o koca salonunda oturmuş şarap içiyor, yemek yiyor ve birbirlerine hikâyeler anlatıyorlardı. Bütün gece, hatta sabaha kadar içki içip böbürlenmiş, birbirleriyle dövüşmüş, şişinmiş ve boyuna içmişlerdi. Kadınlar o vakte kadar çoktan yatmaya gitmiş, salondaki ateş sönmeye yüz tutmuştu ve Tanrıların çoğu oturduğu yerde başını masaya dayayarak uyuyakalmıştı. Büyük Odin bile yüksek sandalyesinde tek gözünü kapamış, uyukluyordu. Ama Tanrılar arasında öyle biri vardı ki,

herkesten daha çok yiyip içmiş olmasına rağmen gene de uyku nedir bilmiyordu. O bendim işte, Loki, nam-ı diğer Gökte Yürüyen. O kadar içtiğim halde ne uykum geliyordu ne de zerre kadar...”

Ona inanmadığını belirten bir homurtu yükseldi ayıdan. Tilki delici bakışlarla ona baktı.

“Sana dedim ya, *tek bir söz daha...*”

“Ama ben bir şey söylemedim ki,” dedi ayı. “Sadece bir ses çıkardım, o kadar. Hem sen içkili değildin.”

“Doğru, değildim. Salondan çıkarken ve havada yürüyen ayakkabılarımla Asgard’ı çevreleyen duvarın tepesine çıkıp dışarıya bakarken sarhoş değildim. Ay ışığında, duvarın öbür tarafında başını kaldırmış bana bakan bir kadın gördüm; hayatta kimsenin karşılaşamayacağı güzellikte bir kadın. Kaymak gibi bir teni, altın sarısı saçları vardı. Hele o dudaklarıyla omuzları ... her şeyiyle kusursuzdu. Ve bir arp yayının tınısını andıran sesiyle bana şöyle seslendi: ‘Selam, cesur savaşçı.’

“‘Selam size,’ dedim ben de, ‘Selam, dünyanın en güzel varlığı.’ Bu sözüme latif gülümsemesiyle gözleri ışıyarak cevap verdi. Biliyordum, benden hoşlanmıştı. ‘Bu güzellikte bir genç hanımefendi, kurtların, cücelerin ve bütün fenalıkların kol gezdiği bir gecede nasıl olur da tek başına dolaşır? İzin verin sizi misafir edeyim. Asgard’ın en güçlü ve bilge Tanrısı Loki’nin misafiri olun bu gece. Sizi evime götürüyüm ve rahat etmeniz için elimden gelen her şeyi yapayım.’

“‘Teklifinizi kabul etmem imkânsız, sayın cesur ve son derece yakışıklı beyefendi,’ dedi bana. Gözleri ay

ışığında iki yakut gibi parılıyordu. ‘Son derece uzun boylu, güçlü ve fazlasıyla çekici olmanıza rağmen, buradan çok uzak bir ülkenin kralı olan babama söz verdim; kalbimi ve dudaklarımı o şeye sahip olan erkekten başkasına veremem.’

“Peki nedir o şey?” dedim; ne söylese o an gidip getirmeye hazırdım.

“‘Mjollnir,’ dedi genç kız. ‘Thor’un Çekici.’

“İşte! Durup ona bir yere ayrılmamasını söyledim ve uçan ayaklarımla rüzgâr gibi ziyafet salonuna gittim. Herkes uykundaydı, zilzurna sarhoş olanlar da bana aldırmadı. Thor içkinin etkisiyle her şeyden habersiz uyuyordu; yüzü salça kaplı bir ekmek tahtasına düşmüş, çekici belinden sarkıyordu. Ancak kurnazlıkta ve zekâda rakip tanımayan Loki’nin hünerli parmakları o çekici Thor’u uyandırmadan kemerinden çekip alabilirdi...”

Bu lafın üzerine, ayı genzinin derinliklerinden gelen bir ses çıkardı. Tilki ona bir an ters ters baktıktan sonra sözüne devam etti: “Çekiç ağır mı ağırdı. Bir insanın hayal edemeyeceği kadar ağır. Küçük bir dağ kadar çekerdi hani. Thor değilsen, o çekici taşıman imkânsızdır. Oysa benim gibi bir dahi için o kadar da ağır sayılmazdı. Hani bahsettiğim şu havada giden ayakkabılarımı çıkardım ve birini çekicin bir ucuna, diğerini de öbür ucuna bağladım. Sonra da bir parmak şaklatmamla çekiç beni takip etmeye başladı.

“Alelacele Asgard’ın kapılarına gittim. Sürgüyü açıp dışarı çıktım. Çekicin peşimden geldiğini söylemeye gerek yok zaten.

“Genç kız oradaydı. Büyük bir kayanın üstüne oturmuş ağlıyordu.

“‘O gözyaşları neden, ey yürüyen Güzellik?’ diye sordum.

“Bunun üzerine, başını kaldırıp yaşlı gözleriyle bana baktı. ‘Ağlıyorum çünkü sizi görür görmez, yüce ve soylu lordum, bir daha asla başka birini sevemeyeceğimi anladım. Ama ne bahtsızlık ki, ben kalbimi ve dudaklarımı ancak Thor’un Çekici’ne dokunmama izin verecek erkeğe vermeye mecburum.’

“Elimi uzatıp soğuk ve yaşlı yanağına dokundum. ‘Gözyaşlarınızı silin,’ dedim ona. “Bakın...Thor’un Çekici’ni getirdim size!’

“Genç kız ağlamayı kesti ve o narin ellerini uzatıp çekici sıkıca tuttu. Onunla gönül eğlendirdikten sonra Thor uyanmadan çekici salona götürürüm diye düşünmüştüm. Ama bunun için elimizi çabuk tutmamız gerekiyordu.

“‘O halde,’ dedim, ‘bana bahsettiğiniz şu öpücük.’

“Bir an kızın yine ağlamaya başladığını sandım. Ama sonra güldüğünü fark ettim. Ne var ki, gülerken çıkardığı ses hiç de bir genç kızinki gibi tatlı bir tınıda değildi. Bir dağ yamacına çarpan buz tabakasının çıkardığına benzer, derinden gelen şiddetli bir sestti bu.

“Genç kız ayakkabılarımı çekiçten çözüp yere fırlattı. Sonra da çekici sanki bir tüymüş gibi kaldırdı. O anda içimi dalga dalga bir soğukluk kapladı; kendimi başımı kaldırmış, ona bakıyorken buldum. İşin en kötü yanı da, onun artık az önce gördüğüm genç kız olmamasıydı.

“O bir erkekti. Şey, aslında *bir erkek* değildi. Erkek-ti, evet. Ama yüksek bir tepe kadar iriydi ve sakalın-dan buzlar sarkıyordu. Derken genç kız, daha doğrusu dev şöyle dedi: ‘Meğer bütün iş sarhoş, şehvet düşkü-nü bir ahmak bulmaya bakıyormuş, onca zaman son-ra Asgard’ı ele geçirdik nihayet.’ Ardından Ayaz Devi dikkatle bana baktı ve Thor’un Çekici’ni sallayarak, “Sen,” dedi derinden gelen, kendinden memnun bir sesle, “*senin* başka bir şeye dönüşmen gerek.”

“O anda birden sırtımın yüksekte kaldığını hisset-tim. Omurgamın ucundan bir kuyruk uzanıyordu. Parmaklarımsa pençeye dönüşmüştü. Hayatımda ilk defa bir hayvana dönüşmüş değildim –bildiğiniz gibi, bir zamanlar bir attım– ama ilk defa birisi tarafından hayvana dönüştürülüyordum ve bu hiç de güzel bir duygu değildi. Hem de hiç.”

“Bizim için daha da kötü oldu,” dedi ayı. “Düşün-sene, rüyada gök gürültülü fırtınalarla boğuştuğun derin bir uykudasın, sonra gözünü bir açıyorsun ki, ayıya dönüşmüşsün. Şuna bak, Ulu Tanrımızı da kar-tala dönüştürdüler.”

Odd’u irkilten acı ve tiz bir ses yükseldi kartaldan. “Gazap!” diye feryat etti.

“Dev, elinde baltamı sallaya sallaya bizimle dalga geçti, sonra da Tanrı Heimdall’ı Gökkuşağı Köprüsü’nü kurmaya zorlayıp uçümüzü buraya, Midgard’a sürgü-ne gönderdi. Diyecek başka bir şey yok.”

Küçük kulübede bir sessizlik oldu. Şöminede ya-nan çam dallarının çıkardığı çatırtı ve cızırtıdan başka ses duyulmuyordu.

“Pekâlâ,” dedi Odd. “Tanrı olsanız da olmasanız da, bu kış böyle devam ettikçe sizi beslemem imkânsız. Bu gidişle kendi karnımı bile doyurabileceğimi sanmıyorum.”

“Biz ölmeyiz,” dedi ayı, “çünkü burada ölemeyiz. Ama karnımız acıkacak ve giderek vahşileşeceğiz. Giderek hayvanlaşacağız. Hayvana dönüşünce hep böyle olur. Postuna büründüğün hayvanın bedeninde uzun süre kalırsan, ona benzemeye başlarsın. Örneğin, Loki atken...”

“Konumuz bu değil,” diye araya girdi tilki.

“Kışın bir türlü bitmiyor oluşunun sebebi de bu mu peki?” diye sordu Odd.

“Ayaz Devleri kışı sever. Onlar kışın ta kendisidir,” diye karşılık verdi ayı.

“Peki ya bir daha hiç ilkbahar gelmezse? Hiç yaz olmazsa? Ya mevsim sonsuza kadar hep kış kalırsa?”

Ayı bir şey söylemedi. Tilki sabırsızlıkla kuyruğunu salladı. İkisi birden gözlerini kartala çevirdi. Kartal kafasını arkaya devirdi ve bir ateş parçası gibi yanan sarı gözünü Odd’a dikti. Sonra da, “Ölüm!” diye çığlık attı.

“Sonunda olacağı o,” diye ekledi tilki. “Ama hemen değil. Bir sene kadar sürer. Bazı yaratıklar güneye gidecektir. Gene de insanların ve hayvanların büyük kısmı ölür. Bu daha önce de oldu; zamanın başlangıcında Ayaz Devleriyle ardı arkası kesilmeyen savaşlar yaptık. Devler kazandığı zaman dünyanın bu kısmı devasa buzul tabakalarıyla kaplanırdı. Biz kazandığımızda ise ve bu yüz binlerce yıl sürse bile daima biz

kazanırdık, buzul tabakaları çekilir ve ilkbahar geri dönerdi. Ama o zamanlar Tanrı'ydık, hayvan değil.”

“Benim de çekicim vardı,” dedi ayı.

“Pekâlâ,” dedi Odd. “Hava yolculuğa el verecek kadar aydınlanır aydınlanmaz yola çıkacağız.”

“Yola mı?” dedi tilki. “Nereye?”

“Asgard’a tabii ki,” dedi Odd ve o sinir bozucu te-bessümüyle gülümsedi. Ardından tekrar yatağına dönüp uykuya daldı.

IV

GÖKKUŞAKLARI YAPMAK

“Elindeki ne senin?” diye sordu tilki.

“Bir odun parçası,” dedi Odd. “Babam seneler önce ondan bir şey oymaya başlamış, sonra da burada bırakmış ama dönüp tamamlaması mümkün olmadı.”

“Peki ne yapacaksın onunla?”

“Bilemiyorum,” dedi Odd. “Babam yontulacak şeklin zaten odunun içinde saklı olduğunu söylerdi. Ona göre, tek yapman gereken, odunun ne olmak istediğini bulmak, sonra bıçağını alıp odunun istemediği her şeyi üstünden kazıydı.”

“Mmm,” dedi o kadar da etkilenmemiş görünen tilki.

Odd ayının sırtına binmişti. Tilki yanlarından koşuyordu. Kartal tepelerinde rüzgârla süzülüyordu. Güneş bulutsuz, masmavi gökyüzünde ısıldıyordu ama hava bulutlu günlerde olduğundan daha soğuktu. Buz tutmuş bir ırmağı takip ederek, kayalık bir bayırdan yukarı tırmanıyorlardı. Rüzgâr Odd'un yüzünü ve kulaklarını yakıyordu.

"İşe yaramayacak," dedi ayı umutsuzca. "Yani, şu an her ne yapıyorsak, işe yaramayacak."

Odd cevap vermedi.

"Sen gülüyor musun yoksa?" dedi ayı. "Güldüğünü gördüm."

Sorun şuydu: Tanrılar diyarı Asgard'a ancak Bifrost denen Gökkuşağı Köprüsü'nden geçerek gidilebiliyordu. Tanrı olsaydınız, parmağınızı şaklatmanızla gökkuşağı belirir, siz de üstünden geçip Asgard'a giderdiniz.

Tilki bunun *kolay* olabileceğini söyledi, ayı da onun bu dediğini somurtarak kabul etti. En azından, parmaklarınız olduğu müddetçe bunu yapmak kolaydı. Oysa hiçbirinin parmağı yoktu. Parmağınız olmasa bile, dedi Loki, herhangi bir gökkuşağı bulup onu köprü olarak kullanmanız mümkündü. Gökkuşağı da yağmurdan sonra çıkardı, öyle değil mi?

Ama kışın ortasında gökkuşağı çıkmazdı.

Odd bunu düşündü. Gökkuşağının yağmurlu günlerde güneş çıkınca havada belirişini düşündü.

"Sanırım," dedi ayı, "sorumluluk sahibi bir yetişkin olarak, birkaç şeye dikkat çekmem gerekiyor."

Kartal tepelerinde rüzgarla süzölüyordu.

“Konusmak serbest,” dedi Odd, “ama bilge kişiler sözlerini sarf etmek için uygun zamanı seçer.” Babasının sözüydü bu.

“Sadece boşuna zaman harcadığımızı belirtmem gerektiğini düşündüm. Gökkuşağı Köprüsü’ne gitmemizin bir yolu yok. Hem bir mucize eseri köprüden geçmeyi başarsak bile, şu halimize bir bak. Biz hayvanız, sen de zar zor yürüyen bir çocuksun. Bu şekilde Ayaz Devlerini alt etmemiz imkânsız. Kısacası çaresiz durumdayız.”

“Doğru söylüyor,” dedi tilki.

“Madem çaresiz durumdayız,” dedi Odd, “o halde neden benimle geliyorsunuz?”

Hayvanlardan bir ses çıkmadı. Kardan yansıyan sabah güneşi gözünü aldığından, Odd gözlerini kısmak zorunda kalıyordu.

“Yapacak daha iyi bir şey yok da ondan,” dedi ayı az sonra.

“Hadi yukarı!” dedi Odd. Dik yamaçtan yukarı tırmanırken ayının postuna sımsıkı tutundu. Artık ileri-deki dağları görebiliyorlardı.

“Dur,” dedi Odd. Şelale dünyada en sevdiği yerlerden biriydi. Ilkbahardan başlayıp kış ortasına kadar hızla, heybetle çağıldar, neredeyse otuz metre aşağıya, aşındıra aşındıra taştan bir gölete çevirdiği vadiye dökülürdü. Güneşin neredeyse hiç batmadığı yaz mevsimi ortalarında köylüler bu şelaleye gelir, bu gölette oynar, kafalarını şelalenin altına tutarlardı.

Şimdiyse şelale donmuştu ve buz sarp kayalıklar-

dan vadiye doğru koca, kıvrımlı sicimler halinde sarkıyordu.

“Bu bir şelale,” dedi Odd. “Eskiden ara sıra buraya gelirdik. Su akış halindeyken, güneş de ısıl ısıl parlar-ken, şelalenin etrafını devasa bir çember gibi kaplayan bir gökkuşağı belirirdi.”

“Ama artık su yok,” dedi tilki. “Su yoksa, gökkuşağı da yok.”

“Su var,” dedi Odd. “Ama buz halinde.”

Kemerinden baltasını çıkarıp koltuk değneğine tutunarak ayının sırtından indi ve buz kaplı zeminden donmuş şelaleye doğru yürüyüp oracıkta durdu. Yere olabildiğince sağlam basabilmek için değneğinden yararlanıyordu. Ardından baltasını sallamaya başladı. Kalın buz sarkıtına vuran baltanın sesi etraftaki tepelerde patlıyor, sanki koca bir ordu buzları çekiçle dövüyormuş gibi derinden yankılanıyordu.

Derken bir çatırtı duyuldu ve Odd’un boyunda bir sarkıt yerinden koparak aşağıdaki göletin donmuş yüzeyine çarptı.

“Gerçekten çok zekice,” dedi ayı, bunun hiç de zekice bir davranış olmadığını belirten bir ses tonuyla. “Onu kırdın.”

“Evet,” dedi Odd. Yerdeki kırık buz parçalarını inceledikten sonra bulabildiği en büyük, en düzgün parçayı alıp donmuş göletin kenarına götürdü ve bir kayanın üstüne koyup seyretmeye başladı.

“Bir buz parçası,” dedi tilki. “Yani bana sorarsan öyle.”

“Öyle,” dedi Odd. “Sanırım su donunca gökkuşakları buzun içinde hapis kalıyor.”

Çocuk bıçağını çıkarıp buz parçasının üstüne ileri geri çizgiler çizmeye başladı; bıçağının ucuyla elinden geldiğince çiziyordu.

Bu arada, kış güneşinden âdeta görünmez olan kartal tepelerinde daireler çiziyordu.

“Uzun zamandır orada,” dedi ayı. “Sizce bir şey mi arıyor?”

“Onun için endişeleniyorum,” dedi tilki. “Kartal olmak zor olmalı. Havada kaybolabilir. Mesela ben atken...”

“Kısrakken, demek istiyorsun herhalde,” diye homurdandı ayı.

Tilki kafasını iki yana sallayarak yanlarından uzaklaştı. Odd bıçağını indirdi ve baltasını yeniden eline aldı. “Bazen karlı havalarda da gökkuşağı gördüğüm oldu,” dedi, tilkinin duyacağı kadar yüksek sesle, “güneş buz sarkıtlarına vurduğunda buz blokların kenarında belirir. Düşündüm ki, buz da sudan oluştuğuna göre, onun içinde de gökkuşakları olmalı. Su donduğu zaman gökkuşakları tıpkı daracık bir havuza tıkmış balıklar gibi buzun içinde hapsoluyor. Ve güneş de onları serbest bırakıyor.”

Odd donmuş göletin üstüne oturdu. Koca buz tabakasına baltasıyla vurdu ama hiçbir şey olmadı. Üstelik balta buzun üstünden sekip bacağını kesti.

“Bunu bir daha yaparsan, baltan kırılacak,” dedi tilki. “Dur, bekle.”

Donmuş göletin kenarında birkaç dakika yeri kok-

laya koklaya yürüdü. Sonra da durup karı eşelemeye başladı. “İşte,” dedi. “İhtiyacın olan şey burada.” Pençesini karın içinde beliren boz bir taşın üstüne koydu.

Odd’un bir çekişiyle taş yerinden çıkıverdi. Bir çakmaktaşıydı bu. Bir tarafı boz renkteydi, yarı saydam olan diğer tarafı ise koyu somon rengindeydi ve yontulmuş gibi görünüyordu.

“Kenarlarına dokunma,” dedi tilki. “Keskindir. Hem de çok keskin. Bunlarla oyun olmaz çünkü eğer iyi yontulduysa kolay kolay körelmezler.”

“Peki nedir bu?”

“Bir el baltası. Şuradaki büyük kayanın üstünde yapılan kurban törenlerinde kullanırlardı bunları. Kurban edilen hayvanları parçalamak, etlerini kemiklerinden ayırmak için buna benzer aletler kullanılırdı.”

“Sen nereden biliyorsun?” diye sordu Odd.

Tilki kendinden emin, övünen bir sesle, “O kurbanları kime adadıklarını zannediyorsun?” dedi.

Odd aleti buz parçasının üstüne getirdi. Ve ellerini balık gibi kaygan olan buzun üstünde gezdirdikten sonra çakmak taşıyla buza vurmaya başladı. Taş elinde ısındı. Hatta basbayağı elini yaktı.

“Bu sıcak,” dedi Odd.

“Öyle mi?” dedi tilki halinden hoşnut bir sesle.

Buz, tam Odd’un istediği gibi, çakmaktaşı baltanın altında ikiye ayrıldı. Odd buzu alıp rasgele yontarak bir kenarı kalın, bir kenarı ince bir üçgen şekli verdi ona.

Tilki ile ayı yanında dikilmiş onu seyrediyordu. Kartal aşağıda neler olduğunu görmek için alçaldı

ve çıplak bir ağaca konup bir heykel gibi hareketsiz durdu.

Odd buzdan üçgenini aldı ve güneş içine vursun diye donmuş gölette biriken karın üstüne koydu. Ama hiçbir şey olmadı. Buzu evirdi, çevirdi, yana eğdi ve...

Karın üstünde gökkuşağının neredeyse bütün renklerini taşıyan bir ışık demeti belirdi.

“Nasıl?” dedi Odd.

“Ama yerde duruyor,” dedi ayı kuşkuyla. “Havada olması gerekir. Demek istediğim, *bu şey* nasıl bir köprü olabilir ki?”

Kartal bir kanat çırpmasıyla ağaçtan havalanıp yukarılara doğru süzüldü.

“Sanırım bundan pek etkilenmedi,” dedi tilki. “Gene de iyi bir denemeydi.”

Odd omuz silkti. Yüreği ezilse de, ağzında bir tebessüm belirmediğini fark etti. Kendiyle öylesine gurur duyuyordu ki; bir gökkuşağı yapmıştı ne de olsa. Elleri soğuktan uyuşmuştu. Taş baltayı aldı, tam uzaklara fırlatacakken balta elinden kayıp düşürüverdi.

O esnada bir ciyıklama duyuldu. Odd kafasını kaldırıp ona doğru hızla pike yapan kartala baktı. Kartalın hızından korkarak geri geri gitmeye başladı. Kuşun böyle bir hızla pike yapışına şaşıtı.

Ama kuş pike yapmıyordu.

Hiç hızını kesmeden, sanki su dolu bir havuza dalyormuş gibi bembeyaz karın üstündeki renkli ışık demetine daldı.

Işık demeti yukarı sıçradı... ve açıldı.

Bunun üstüne etraflarını yumuşacık bir kızılık

sardı, her şey yeşile, maviye boyandı. Dünya frambu-
az, altın, yaprak, ateş, yaban mersini ve şarap rengine
bürünüverdi. Odd'un dünyası birdenbire renkleniver-
mişti; koltuk değneğine rağmen, kendini gökkuşağı-
nın içine yuvarlanıyormuş gibi hissediyordu...

Tam o anda her yer karariverdi. Odd'un gözlerinin
karanlığa alışması zaman aldı. Nihayet yukarı bakın-
ca gökyüzünde milyarlarca yıldızla kaplı kadifemsi
bir gecenin asılı olduğunu gördü. Gökyüzünün orta-
sından yay gibi bir gökkuşağı geçiyor ve Odd gökku-
şağının üstünde yürüyordu. Yo hayır, yürümüyordu:
Ayakları hareket etmiyordu. Sanki biri onu bu gökku-
şağı kemerinin üstüne götürmüş, yukarıya ve ileriye
doğru hareket ettiriyordu. Ne hızda gittiğinden bile
emin değildi. Emin olduğu tek şey, her nasılsa renk-
lerin arasından geçtiği ve onu taşıyanın gökkuşağının
renkleri olduğuydu.

Geride bıraktığı karla kaplı dünyayı görecektir mi
diye arkasına baktı ama yıldızların bile olmadığı bir
karanlıktan başka şey göremedi.

Odd'un midesi birden bir tuhaf oldu. Düşüğünü
hissdebiliyordu. Kafasını çevirip bakınca gökkuşağı-
nın kaybolduğunu gördü. Renk prizmasının içinden
aşağıya bakınca devasa köknar ağaçları gördü: Pus-
lu, eflatun, mavi ve kırmızı ağaçlardı bunlar. Derken
ağaçlar belirginleşti ve kendi renklerini buldu: Soğuk
mavimsi bir yeşildi bu. Odd bir köknar ağacının kena-
rından yuvarlanıp bir kar birikintisinin üstüne düştü.
Yere inmesiyle, hırpalanan köknar ağacının kokusu
sardı etrafını.

Hava aydınlıktı. Islanmış ve üşümüş olmasına rağmen, neyse ki sağ salım yere inmişti.

Başını kaldırıp yukarı baktı ama Gökkuşağı Köp-rüsü'nden eser yoktu. Yoğun karlı zeminden kendisine doğru sessizce ilerleyen tilki ile ayıyı seçti. Aynı anda bir çatırtı duyuldu: Kartal yandaki ağacın dalına konmak üzereyken dal çat diye *kırılarak* yere düştü. Kartal artık daha sakın görünüyor, diye düşündü Odd. Hem ayrıca *daha büyümüş gibi bir hali var*.

“Burası neresi?” diye sordu Odd. Kartal kafasını geriye atıp keskin ve ürkütücü bir neşeyle “Asgard!” diye çığlığı bastı. Gerçi Odd soruyu sormadan önce zaten cevabını biliyordu.

V

MİMİR'İN KAYNAĞI BAŞINDA

Doğrusu, Odd halen bütün kalbiyle hayatı boyunca bildiği, tanıdığı dünyada olduğuna inanmak istiyordu. Nors halkının ülkesinde, Midgard'da olduğuna inanmak istiyordu. Ne var ki, orada değildi ve bunun farkındaydı. Bir kere, bu dünyanın kokusu bile farklıydı. Burası canlı kokuyordu. Baktığı her şey daha keskin, daha gerçek ve daha oradaymış gibi görünüyordu.

Hem içine bir kuşku düşecek olsa bile, bunu gidermesi için yanındaki hayvanlara bakması yeterdi.

“Siz büyüdünüz,” dedi onlara. “Geliştiniz.”

Gerçekten de öyleydi. Tilkinin kulakları artık Odd'un çenesine kadar geliyordu. Kartalın kanat genişliği, güneşte tüylerini temizlerken görmüştü, bir yelkenli kadardı. Zaten küçük sayılamayacak olan ayı şimdi babasının kulübesi kadar olmuş, o cüssesiyle dev bir ayıya dönüşmüştü.

“Biz büyümedik,” dedi tilki, tüyleri harlanan ateş gibi capcanlı bir turuncuydu. “Buradaki büyüklüğümüz bu. Aslında normal boyutlarımızdayız.”

Odd kafasıyla onayladı. “Demek bu koca yerin adı Asgard. Gideceğimiz kasabanın adı da Asgard, öyle mi?” diye sordu.

“Oraya kendi adımızı verdik,” dedi ayı. “Önceki adı Aesir’di.”

“Peki sizin kaldığınız yer ne kadar uzaklıkta?”

Tilki havayı kokladıktan sonra etrafa bakındı. Arkalarında dağlar vardı ve etrafları olduğu gibi ormanla çevriliydi. “Bir günlük yol. Belki biraz daha uzun. Bu ormanı geçtikten sonra düzlüğe ulaşırız. Zaten kasaba da düzlüğün ortasında.”

Odd başını salladı. “O halde, yolumuza baksak iyi olacak.”

“Zamanımız var,” dedi ayı. “Asgard bir yere kaçmıyor. Hem şimdi fark ettim de, karnım zil çalıyor. Ben balık tutmaya gidiyorum. Siz ikiniz ateş yakarsınız değil mi?” Ayı bunu söyledikten sonra arkasına bile bakmadan hantal hantal ormanın karanlığına daldı. Kartal kanat çırpışıyla küçük bir gök gürültüsü çıkardı ve daireler çizerek havalanıp ayının peşine düştü.

Bu arada Odd ile tilki de odun toplamaya koyuldu;

ateşi yakmak için kuru çalılıklar ve ölü dallara ihtiyaç vardı. Odd topladıkları dalları üst üste yığdı. Sonra bıçağını çıkardı, sert bir dala saplayıp küçük bir delik açtı ve eline yumuşak, kuru bir odun parçası alıp dalın üstünde çevirmeye başladı. Sürtünme sayesinde ateş yakacaktı.

Tilki kayıtsız bakışlarla onu gözlüyordu. “Neden bu kadar uğraşıyorsun ki?” dedi. “Daha kolayı var.” Burnunu çalı çırpı yığınının üstünde gezdirdi. Havada hafif bir duman belirdi ve dallar bir çatırtı eşliğinde alev aldı.

“Bunu nasıl yaptın?”

“Burası Asgard,” dedi tilki. “Burada her şey senin geldiğin yerlerde olduğu kadar... katı değildir. Tanrılar, hatta dönüşüm geçirmiş Tanrılar bile... neyse işte, burada bir güç vardır... anlıyor musun?”

“Pek anlamadım. Ama önemi yok.”

Odd ateşin başına oturup kartal ile ayının gelmesini beklemeye koyuldu. Bu arada da, babasının yontmaya başladığı tahta parçasını eline aldı. Tahtayı inceliyor, ona ne şekil vereceğini bulmaya çalışıyordu. Tanıdık ama bir o kadar da yabancı bir şekildi bu. Acaba babası ona ne şekil vermeye niyetlenmişti. Hem bu şekil neden bu kadar kafasını kurcalıyordu? Başparmağını tahtanın üstünde gezdirdi ve o an içi huzurla doldu.

Ayı, Odd'un hayatında gördüğü en büyük alabalıkla geri döndüğünde hava kararmıştı. Odd bıçağıyla balığın içini temizledi (tilki balıktan çıkan çiğ artıkları

iştahla silip süpürdü) ve ortasına uzun bir dal sapladı. Çatallı bir dalı kesip idareten şiş yaptıktan sonra balığı ateşte yanmaması için çevire çevire pişirdi.

Balık pişince kafasını kartal aldı. Diğer üçü de kalan kısmını aralarında paylaştı. Ayının payına diğer üçünün toplamından daha fazla et düşmüştü.

Alacakaranlık yerini belli belirsiz geceye bırakıyordu. Ufukta koyu sarı devasa bir ay belirmiş, usul usul devralıyordu nöbeti.

Yemeklerini bitirince tilki ateşin yanına uzandı. Kartal ağır ağır havalanıp uyumak üzere kuru bir çam ağacına kondu. Odd kalan balığı aldı ve bayatlamaması için bir kar birikintisinin içine koydu; bunu annesiyle babasından öğrenmişti.

Ayı, Odd'a baktı. "Susamış olmalısın. Gel hadi, biz gidip biraz su bulalım," dedi kayıtsızca.

Odd ayının yayvan sırtına çıkıp sımsıkı tutundu. İkisi ağır ağır ormanın karanlığına daldılar.

Su bulmak için çıkmış olmalarına rağmen, bir şey arıyormuş gibi bir halleri yoktu. Odd'a öyle geliyordu ki, ayı nereye gittiğinden kesinlikle emindi; onu bildiği bir yere götürüyordu. Yokuş yukarı çıkıp dar bir geçitten geçtikten sonra büyülü bir sessizliğe bürünmüş bir koruluktan geçtiler. Sonra da dikenli çalıların arasından ilerleyip ortasında su birikintisi olan küçük bir açıklığa ulaştılar.

"Dikkatli ol," dedi ayı usulca. "Su epey derindir."

Odd suya baktı ayın suya düşen yansıması aldatıcıydı, ama yine de...

"Suda hareket eden şekiller var," dedi.

“Orada sana zarar verecek hiçbir şey yok,” dedi. “Sadece yansımalar, o kadar. İçebilirsin. Güven bana.”

Odd kemerindeki tahta kupayı çözüp suya daldırdı ve su içti. İnsanı ferahlatan ama ilginç biçimde tatlı bir suydı bu. Ne kadar susadığını fark etmemişti. Tahta kupasını tam dört kere suya daldırıp kana kana içti.

Sonra şöyle bir esnedi. “Çok uykum geldi.”

“Yol yorgunluğu,” dedi ayı. “Dur bakalım.” Ağzıyla yerden topladığı birkaç köknar dalı taşıdı açıklık alana. “Bunların üstüne kıvrılabilirsin.”

“Peki ya diğerleri...” dedi Odd.

“Ben onlara ormanda uyuduğunu söylerim,” dedi ayı. “Sen kafana takma. Şimdi uyu da dinlen biraz.”

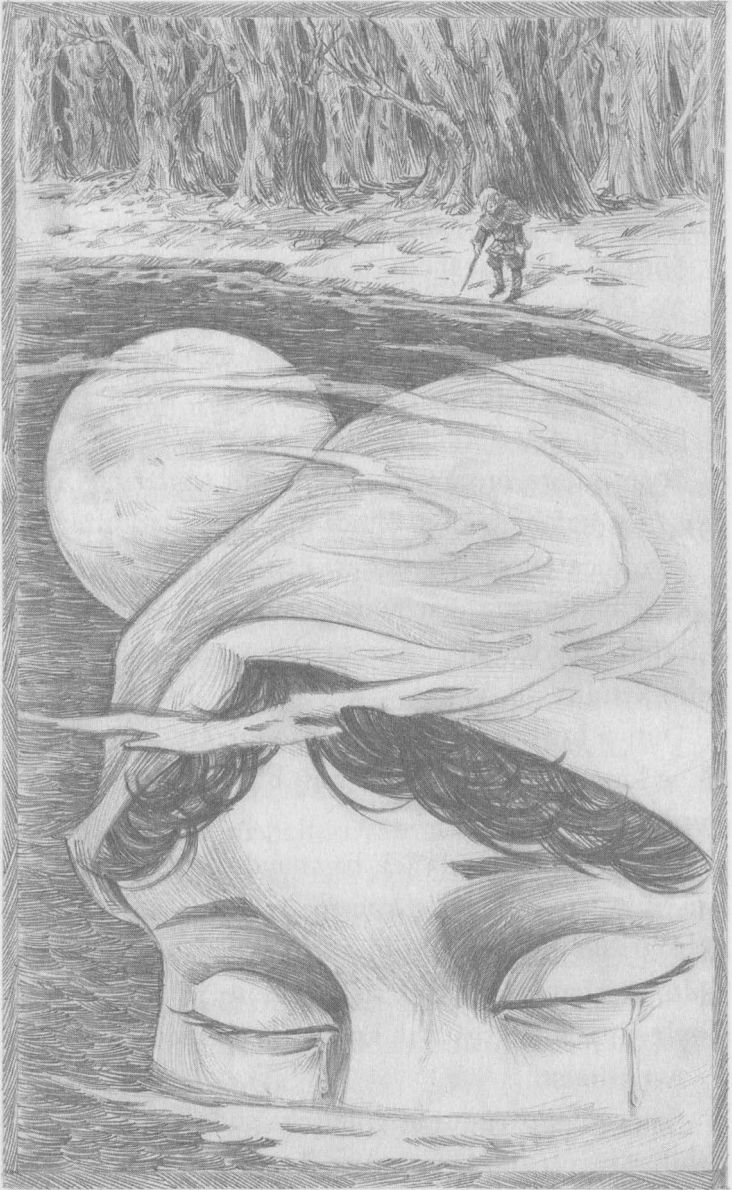
Ayı koca cüssesiyle dalları eze eze üstlerine yattı. Çocuk ayının yanına uzanıp ayılara özgü yoğun koku eşliğinde hayvanın postunun ılık yumuşaklığına bıraktı kendini.

Dünya huzurlu, sessiz ve sıcacıktı. Odd güvendeydi ve karanlık her şeyin üstünü bir yorgan gibi örtüyordu...

Gözlerini açtığında tek başınaydı ve soğuktan donuyordu. Yukarıda ay kocaman ve beyazdı. *Bu da Midgard'da olduğundan iki katı büyük*, diye düşündü Odd. Acaba Asgard aya daha yakın olduğu için mi böyleydi yoksa Asgard'ın kendi ayı mı vardı?

Ayı gitmişti.

Ayın solgun ışığında göletteki suda hareket eden şekiller çarptı Odd'un gözüne. Toparlanıp ayağa kalktı ve şekillere daha yakından bakmak için topallayarak suya doğru yürüdü.

Büyük bir salonunun köşesinde oturmuş ... annesini gördü;
gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

Suyun kenarına çömeldi, kupasını çıkarıp suya daldırdı ve su içti. Su buz gibiydi ama içtikçe içi ısınıyor, rahatlama ve güven hissiyle doluyordu.

Sudaki şekiller dağılıp yeniden düzeliyordu.

“Ne görmek istiyorsun?” diye sordu Odd’un arkasından gelen bir ses.

Odd bir şey söylemedi.

“Suyumdan içtin,” dedi ses.

“Yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordu Odd.

Sessizlik. Az sonra, “Hayır,” dedi ses. Bu öyle yaşlı, öyle kadim bir sesteki ki, Odd onun bir kadına mı yoksa adama mı ait olduğunu seçemedi. Derken, “Bak,” dedi ses.

Bunun üzerine Odd suyun yüzeyinde bazı yansımalar fark etti. Kışın kendinin anne ve babasıyla oynarkenki görüntüsüydü bu; onu yerde gıdıklanmaktan kıvrandıran o aptal körebe oyununu oynuyorlardı gene...

Ardından dev bir yaratık gördü; sakallarında ve saçlarında, kırağı tutmuş yapraklarda görülen buzlara benzer sarkıtlar vardı. Sabahın bu erken saatinde koca bir duvarın yanına oturmuş, karın ortasında huzursuzca ufka bakıyordu.

Ardından, büyük bir salonun köşesinde oturmuş, Şişko Elfred’in yırtık yelegine yama yapan annesini gördü; gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

Ayaz Devlerinin yaşadığı dondurucu düzlükleri gördü; Devler kayaları indirip kaldırıyor, büyük, boy-nuzlu geyiklerle kendilerine ziyafet çekiyor, ayın altında dans ediyorlardı.

Sonra babası belirdi suyun yüzünde; kısa zaman önce kendisine bıraktığı oduncu kulübesinde oturmuş, bıçağıyla elindeki tahta parçasını yontuyordu. Yüzünde garip belli belirsiz bir tebessüm vardı. Odd bu gülüşü tanıyordu...

Odd babasını genç bir adam olarak gördü; yelkenliden denize atlıyor, sarp kayalıklı bir sahilden yukarı doğru koşuyordu. Odd biliyordu ki, burası İskoçya'ydı ve babası birazdan annesiyle karşılaşacaktı...

Odd suya bakmaya devam etti.

Burada öyle parlak bir ay ışığı vardı ki, istediği her şeyi görebiliyordu. Bir müddet sonra babasının kulübesinde bulduğu tahta parçası ile bıçağını çıkarıp tahtayı yontmaya başladı. Düzgün, kararlı hareketlerle yontuyor, tahtanın almak istediği şekle ait olmayan her şeyi temizliyordu.

Gün ağarana, ayı ağaçların arasından gürültüyle çıkıp açıklık alanda belirene kadar yonttu tahtayı.

Ayı suda neler gördüğünü sormadı Odd'a. Zaten Odd da anlatmaya pek istekli değildi.

Ayının sırtına tırmandı. "Sen yine küçülüyorsun," dedi Odd. Dün akşam sırtına çıktığı o devasa ayı değildi artık. Sırtına ilk bindiğinden azıcık daha büyüktü olsa olsa. "Basbayağı ufalmışsın sen."

"Öyle diyorsan öyledir," dedi ayı.

"Ayaz Devleri nereden geliyorlar?" diye sordu Odd ormanda atlaya zıplaya giderlerken.

"Jotunheim'dan," dedi ayı. "*Devler Ülkesi* anlamına geliyor. Büyük nehrin öteki yakasındadır. Genelde kendi yakalarından ayrılmazlar. Ama daha önce

karşıya geçtikleri oldu. İşte o zaman Güneş'i, Ay'ı ve Leydi Freya'yı almak istediler. Ondan önce de çekicim Mjollnir'i ve Leydi Freya'nın elini istemişlerdi. Bir keresinde de Asgard'ın bütün hazineleriyle birlikte Leydi Freya'yı istemişlerdi..."

"Leydi Freya'yı çok seviyor olmalılar," dedi Odd.

"Evet, öyle. Çok güzeldir o."

"Peki nasıl bir yer bu Jotunheim?" diye sordu Odd.

"Kasvetli. Çorak. Soğuk. Issız. Burası gibi değil. Bunu Loki'ye sormalısın."

"Nedenmiş o?"

"O doğuştan Aesir'li değildir. Bir Ayaz Devi olarak dünyaya geldi. Gelmiş geçmiş bütün Ayaz Devlerinin en küçüğüydü. Hepsi onunla alay ediyordu. Bu yüzden orayı terk etti. Yolculuk sırasında Odin'in hayatını kurtardı. Ve..." Ayı bir an duraksadı; söyleyeceği şeyi kafasında bir kere daha ölçüp tarttıktan sonra devam etti: "...enteresan şeyler topladı." Ve ekledi: "Dün gece her ne yaptıysan, her ne gördüysen..."

"Evet?"

"Bilge kişiler ne zaman susacaklarını bilirler. Sadece ahmaklar bildikleri her şeyi başkalarına anlatır."

Tilki ile kartal dün akşamdan kalma ateşin yanında onları bekliyordu. Odd artan balığı bitirdi. Ardından, "Pekâlâ?" dedi ayı, "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Siz beni ormanın ucuna götürün ve orada bekleyin. Asgard'ın kapılarına tek başıma yürüyerek gideceğim."

"Nedenmiş o?" diye sordu tilki.

"Çünkü Ayaz Devlerinin üçünüzün işin içinde ol-

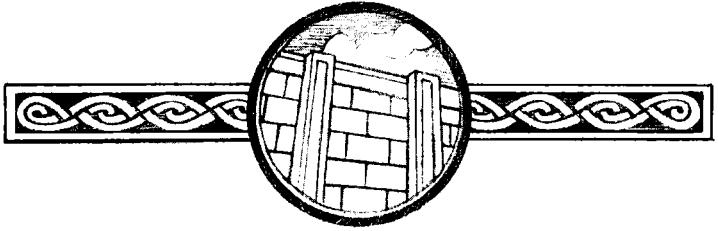
duğunu bilmesini istemiyorum,” dedi Odd. “En azından şimdilik.”

Hep birlikte yola koyuldular.

“Ayıyla yolculuk etmeye bayağı alıştım,” dedi Odd. Ama ayı onun bu sözüne karşılık homurdanmakla yetindi.

VI

ASGARD'IN KAPILARI

Ormanın sonuna vardıklarında ayı durdu. Odd ayının sırtından indi, değneğini koltuğunun altına koyup sağ eliyle sımsıkı kavradı.

“Pekâlâ,” dedi. “Bana iyi şanslar dileyin. Tanrıların hayır duaları işe yarar.”

“Peki ya geri dönmeyecek olursan?” dedi tilki.

“Benimle karşılaştığınız zamankinden daha kötü bir hale düşmezsiniz herhalde,” dedi Odd neşeyle.

“Bu arada, neden dönmeyecekmişim ki?”

“Seni yiyebilirler,” dedi ayı.

Odd gözlerini kırıştırdı. “Hmmm... Ayaz Devleri insan mı yiyor?”

Bir sessizlik oldu. “Bazen,” diyen tilkiyle aynı anda, “Neredeyse hiç,” dedi ayı.

Tilki öksürdü. “Yerinde olsam endişelenmezdim,” dedi. “Zaten bir deri bir kemiksin. Seni yeme zahmetine bile değmez,” dedi sırtarak. Tilkinin bu esprili sözleri Odd’un içini zerre kadar rahatlatmamıştı. Koltuk değneğini kaldırdı ve ağır, yorucu adımlarla Tanrılar şehrini çeviren devasa taş duvara doğru yürümeye koyuldu.

Kar yoldan çekilmişti ve yol yer yer kaygan olsa da, yürümek umduğu kadar zor değildi.

Asgard’da günler daha uzundu. Güneş berrak gökyüzünde gümüş bir para gibi duruyordu. Odd yürümeye devam etmek için kendini zorluyor, her adımında akla karayı seçiyordu. O anda hiç zorlanmadan yürüdüğü günleri hatırladı; yere sağlam basarak iki kez düşünmeden adım üstüne adım atmanın nasıl bir mucize olduğunu düşündü.

Odd ilkin Asgard’daki duvarın olsa olsa bir adam boyunda olduğunu ve duvarın yanındaki kaya bloğunun üstünde mat bir adam heykelinin durduğunu zannetti; en azından, onun bir heykel olduğunu düşünmüştü. Oysa Asgard’a yaklaştıkça duvar da, mat heykel de giderek büyüdü. Daha çok yaklaştığında ise, duvara ve heykele bakabilmek için kafasını geriye atması gerekti.

Kapılara ve kaya bloğunun üstündeki devasa, mat heykele doğru attığı her adımda sıcaklığın daha da düştüğünü hissediyordu.

Derken heykel kımıldadı. Odd o anda anladı.

“KİMSİN SEN?” diyen bir ses düzlükten ilerleyip bir çığ gibi üstüne düştü.

“Adım Odd,” diye seslendi Odd gülümseyerek.

Ayaz Devi başını indirip onu dikkatle süzdü. Devin kaşlarında buz sarkıtları vardı, gözleri ise buzdan bir gölün çatırdayıp insanı dondurucu suya düşürmeden hemen önceki rengindeydi.

“NEYİN NESİSİN? TANRI MISIN? CÜCE Mİ? YÜRÜYEN BİR ÖLÜ MÜ?”

“Bir çocuğum,” diye bağırdı Odd ve tekrar gülümsedi.

“PEKİ YMİR ADINA BURADA NE İŞİN VAR?”

Tuhaf bir histi doğrusu insanın kendisini istese bir fare yavrusu gibi ezebilecek bir varlıkla konuşması. *Fareler*, diye düşündü Odd, *en azından koşabiliyor*.

“Ayaz Devlerini Asgard’dan atmak için buradayım,” dedi Odd. Ardından deve bakıp kocaman, mutlu ve sinir bozucu bir tebessümle gülümsedi.

Her şeyi bu tebessüme borçluydu. Odd şayet gülümsememiş olsaydı, dev onu yakaladığı gibi ezer, kayaya çarpar yahut kafasını dişleriyle koparıp çerez niyetine yemek için bir kenara kaldırırdı. Ama o tebessüm, Odd’un ağzından çıkandan daha fazlasını bildiğini söyleyen o tebessüm...”

“Olmaz, hayır,” dedi Ayaz Devi. “Bunu yapamazsın.”

“Üzgünüm ama yapacağım,” dedi Odd.

“Ben Loki’yi alt ettim,” dedi Ayaz Devi onu uyarırcasına. “Thor’un hakkından geldim. Odin’i sürgüne

yolladım. Koca Asgard'ı dize getirip hâkimiyetim altına aldım. Jotunheim'dan takviye güç olarak kardeşlerim geliyor şimdi de." Kuzeye dönüp ufka doğru bir bakış attı. "Tanrılar kulum kölem oldu. Güzel Freya ise nişanlım. Şimdi sen ciddi ciddi bana kafa tutabileceğini mi sanıyorsun yoksa?"

Odd sadece omuz silkmekle yetindi ve gülümsemeye devam etti. En geniş, en sinir bozucu gülümsemesiyle gülüyordu. Kendi ülkesindeyken bu gülümsemesi yüzünden hep dayak yerd. Dev de onu bu yüzden dövmek, bu gülüşü yüzünden silmek isteyebilirdi. Gelgelelim daha önce hiç kimse deve böyle gülümsememiştir. Bu yüzden dev biraz şaşalamıştı.

"Asgard'ın hâkimiyim ben!" diye gürledi dev.

"Neden?" diye sordu Odd.

"NEDEN Mİ?"

"Bağırmadan da seni gayet iyi duyabiliyorum," dedi Odd, devin sesinin yankıları kesilince. Ardından Odd sesini biraz alçaltarak şöyle dedi: "Neden Asgard'a hâkim olmak istiyorsun? Neden yönetimi ele geçirdin ki?" Bu arada onu duymak için devin öne doğru eğilmesi gerekmişti.

Bunun üstüne Ayaz Devi devasa kaya bloğunun üstünde dikeldi. Elini sallaya sallaya arka tarafı gösterdi. "Şu duvarı görüyor musun?" dedi.

Gösterdiği duvarı görmemek imkânsızdı. Sanki bütün dünyayı kaplıyordu. Duvardaki taşların her biri Odd'un köyündeki evlerden daha büyüktü.

"Bu duvarı kardeşim inşa etti. İnşa etmeden önce de Tanrılarla bir anlaşma yaptı. Buna göre, duvarı altı

ay içinde tamamlayamazsa, hiçbir karşılık almayacaktır. Ve altıncı ayın son gününde, o tam duvarı bitirmek üzereyken... altıncı ayın *son* gününün *son* saatinde, ona ihanet ettiler.”

“Nasıl?”

“Hayatta kimsenin karşısına çıkmayacak güzellikte bir hayvan, bir kısrak düzlüğün ortasından koşarak geldi ve kardeşim için taş taşıyan aygırın aklını çeldi. Kısrakın cezp edici oyunları karşısında aygır dayanmayıp iplerini kopardı ve onun peşinden hep birlikte ormana dalıp ortadan kayboldu. Ve benim zavallı kardeşim nasıl tuzağa düşürüldüğünden yakınmaya cesaret edince de, yoldan dönen Thor onu çekiciyle katletti. Zaten Tanrılar ile Ayaz Devleri arasında geçen her hikâye böyle biter: Thor, Devleri öldürür. Ama bu defa öyle olmayacak.”

“Görünüşe göre öyle,” dedi Odd; o kısrakın kim olduğu konusunda kafasında kuşkular belirmişti. “Peki, kardeşin ne istemişti duvarı yapma karşılığında?”

“Neredeyse hiçbir şey,” dedi dev hafif sıkılarak. “Birkaç ıvır zıvır işte.”

Yeniden kayanın üzerine oturdu. Ayaz Devi’ne hava çarptığı zaman üstünden sanki buharlar çıkıyordu. Odd köylerinin bulunduğu haliçte, suyun kış vakti, yani hava sudan daha soğuk olduğunda böyle buharlandığına şahit olmuştu. Ayaz Devi’nin bu kadar soğuk olması şaşılacak şeydi.

“Güneş’i istemişti,” dedi dev, “Ay’ı, bir de Freya’yı. Yani şu an benim elimde olan her şeyi. Çünkü Asgard artık benim!”

Ardından dev elini hafifçe kapatarak Odd'u yukarı kaldırdı,
böylece çocuk devin ağız seviyesine ulaşmış oldu.

“Evet, bunu daha önce söylemiştin.”

Bir sessizlik oldu. Ayaz Devi yorgun görünüyor, diye düşündü Odd. Derken lafa girdi: “Peki neden? Bu şeyleri neden istemişti?”

Ayaz Devi derin bir nefes aldı ve, “SEN BENİ NE CÜRETLE SORGULUYORSUN?” diye gürledi. Odd üstünde durduğu yerin sarsıldığını hissetti. Devlin hışmıyla esen dondurucu rüzgârda dengesini yitirmemek için koltuk değneğine dayandı. Odd hiçbir şey söylemeden sadece biraz daha gülümsedi.

“Seni elime almamın bir sakıncası var mı? Yüz yüze konuşmamız daha kolay olur,” dedi dev.

“Dikkatli davrandığın sürece yok,” dedi Odd.

Dev eğildi ve elini avuç içi yukarı dönük şekilde yere uzattı. Odd yalpalayarak devlin eline tırmandı. Ardından dev elini hafifçe kapatarak Odd’u yukarı kaldırdı, böylece çocuk devlin ağız seviyesine ulaşmış oldu. Dev kışın esen bir rüzgârın uğultusu gibi fısıldadı: “Güzellik.”

“Güzellik mi?”

“Bunlar dünyadaki en güzel şeylerdir. Güneş, Ay ve Freya. Doğrusu, Jotunheim güzel bir yer değildir. Hep kayalık ve uçurum... Gerçi başka gözle bakarsan bunlarda da bir güzellik bulabilirsin. Hem Güneş’le Ay’ı oradan da görebiliyoruz. Sadece Freya’yı göremiyoruz; o kadar güzel bir şey yok. Güzeller güzelidir o. Ama öyle bir dili var ki...”

“Buraya güzellik için mi geldiniz yani?”

“Güzellik için, bir de kardeşimin intikamı için.

Ayaz Devlerine bu fikrimi ilk söylediğimde benimle alay ettiler. Şimdi de kalkıp alay etsinler de görelim!”

“Peki ya ilkbahar?”

“İlkbahar mı?”

“İlkbahar ya. Midgard’da. Benim geldiğim yerde. Bu sene ilkbahar gelmek bilmiyor. Ve kış devam ederse, herkes ölecek. İnsanlar. Hayvanlar. Bitkiler. Her şey.”

Pencereden bile daha büyük olan kırağı kaplı bir çift mavi göz Odd’un yüzüne dikildi. “Peki bu neden benim umurumda olsun ki?” Ayaz Devi, Odd’u Asgard’ı çevreleyen duvarın, kardeşinin yaptığı duvarın üstüne indirdi. Duvarın üstü çok esiyordu. Ani bir rüzgârın onu duvardan aşağı düşürüp öldürmesinden korkarak koltuk değneğine sımsıkı tutundu Odd. Kafasını çevirip arkasına baktı; Tanrıların ülkesinin tıpkı haliçin kıyısında yer alan kendi köyüne benzediğini görünce şaşırmadı. Bu köy, kuşkusuz, daha büyüktü ama aynı şekilde düzenlenmişti: bir yemek salonu ve onun etrafında küçük binalar.

“Umurunda olmalı çünkü güzelliği önemsiyorsun. Ve böyle giderse güzellik diye bir şey kalmayacak. Her yerde sadece ölü şeyler olacak.”

“Bazen ölü şeyler de güzel olabilir,” dedi Ayaz Devi. “Her neyse, kazanan benim. Onları yendim. Hepsini kandırdım ve oyuna getirdim. Thor’u, Odin’i ve o dönem minyatür Loki’yi buradan sürdüm.” Ardından dev iç geçirdi.

Odd önceki gece suda gördüklerini anımsadı. “Kar-

deşlerinin gerçekten de buraya gelmek üzere olduğunu mu düşünüyorsun?” dedi.

“Hmmm,” dedi Ayaz Devi. “Mmmm, şey, bir ihtimal. Yani, eğer başarırsam... hepsi geleceğini söylemişti... Ama sorun şu ki, aralarından hiçbiri benim burayı gerçekten fethedebileceğime inanmıyordu. Hem hepsinin yapacak işleri var; çiftlikleri, evleri, çocukları, karıları var. Sıcak diyarlara gelip de bir avuç dırdırcı Tanrı’nın kapısında askercilik oynamak isteyeceklerini sanmıyorum.

“Hem görünüşe göre, *hep birden* güzel Freya’yla nişanlanma şansları da yok.”

“Bu yüzden çok şanslılar,” dedi Ayaz Devi mitsizce. “Freya çok güzel. Ah, evet. Gerçekten çok güzel. Buna kalıbımı basarım.” Kafasını iki yana salladı. O esnada saçlarından düşen buz sarkıtları, altta duran kayaya çarpıp çınladı. “Kediler tarafından çekilen bir binek arabası var, bilirsin ya. Bir keresinde kedileri okşayayım dedim.” Sağ elinin işaret parmağını kaldırdı; kesikler ve sıyrıklar içindeydi. “Benim hatam olduğunu söyledi. Gya onları rktmşm.”

“Freya çok güzeldir,” dedi ve i geçirdi. “Ama boyu ancak ayağımın üstüne geliyor. Sinirlendiği zaman bir devden daha yüksek sesle bağırıyor. Üstelik doymak bilmiyor.”

“Ama zafer kazandığın için eve dnemiyorsun, öyle mi?” diye sordu Odd.

“Tam üstüne bastın. Düşünsene, burada, yerlilerin senden nefret ettiği bu sıcak, berbat yerde gelmeyi

hiç istemeyen takviye kuvvetlerin gelmesini bekliyorsun...”

“Öyleyse eve dön,” dedi Odd. “Onlara seni alt ettiğimi söyle.” Odd artık gülümsemiyordu.

Odd’la Ayaz Devi karşılıklı bakiştılar.

“Dövüşemeyecek kadar küçüksün,” dedi Ayaz Devi. “Beni aklınla alt etmen gerekir.”

Odd onu başıyla onayladı. “Annem bana devleri oyuna getiren çocuklarla ilgili masallar anlatırdı. Bunlardan birinde çocukla dev taş fırlatma yarışı yapıyorlardı. Ama çocuk eline taş değil, bir kuş almıştı ve fırlatınca kuş yere inmek bilmediği için dev alt ediyordu.”

“Ben böyle bir zokayı yutmazdım,” dedi dev. “Ayrıca kuşlar buldukları en yakın ağaca konuverir.”

“Deniyorum,” dedi Odd. “Onurun zedelenmeden, sapasağlam evine dönmeni sağlayacak bir yol bulmaya çalışıyorum. Böyle yaparak işimi zorlaştırıyorsun.”

“Sapasağlam mı?”

“Thor’u Midgard’a sürdün,” dedi Odd, “ama o geri döndü. Buraya gelmesi an meselesi.”

Dev gözlerini kırptırdı. “Ama çekici bende,” dedi. “Onu üzerinde oturduğum şu kayaya dönüştürdüm.”

“Evine dön.”

“Ama Freya’yı Jotunheim’a götürecek olursam, bana bağırr ve her şeyi berbat eder. Thor’un çekicini götürecek olursam, bu sefer de o çekicini geri almak için peşimden gelir, *sonra da* beni öldürür.”

Odd devin söylediklerini başıyla onayladı. Söylediği doğrudu. Öyle olduğunu biliyordu.

Seneler sonra Tanrılar gece geç vakitler büyük toplantı salonunda bu hikâyeyi birbirlerine anlatırken, hikâyenin bu kısmına geldiklerinde hep tereddütte kaldılar çünkü tam bu noktada, Odd elini yeleğinin cebine daldırıp tahtadan yontulmuş bir şey çıkarıyor ve ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar aralarından hiçbiri bu şeyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu.

Kimi Tanrılar bunun tahta bir anahtar, kimileri de bir kalp olduğunu ileri sürüyordu. Odd'un deve verdiği şeyin Thor'un Çekici'nin aslına son derece uygun, tahtadan oyma bir kopyası olduğunu öne süren bir düşünce okulu bile vardı. Onlara bakılırsa, dev tahta çekici gerçeğinden ayıramamış ve ardına bile bakmadan dehşetle kaçıp gitmişti.

Odd'un cebinden çıkan şey bunlardan hiçbiri değildi oysa.

Odd elini cebine atmadan önce deve şunları söylemişti: “Babam annemle bizim köyün Iskoçya’da bir yere düzenlediği seferde tanışmış. Bizim köyün güney açıklarında bir yermiş bu. Babam annemi babasının koyunlarını bir mağaraya saklamaya çalışırken yakalamış. Annemin hayatında gördüğü en güzel varlık olduğunu söylerdi hep. Derken koyunla birlikte annemi de alıp kendi memleketine getirmiş. Babam anneme dilimizi yeterince öğrenene kadar elini sürmemiş; yapacağı evlenme teklifini anlayacak kadar öğrenmesini beklemiş. Babamın anlattığına göre, annem öyle güzelmiş ki, dünyaya ışık saçıyormuş. Gerçekten de öyleydi. Annem bir yaz güneşi gibi ışık saçtı babamın dünyasına.”

“Bunlar sen doğmadan önceydi herhalde,” diye sordu dev.

“Doğru,” dedi Odd, “ama ben hepsini gördüm.”

“Nasıl oldu bu?”

Odd, Ayaz Devi’ne dün gece ormandaki suda gördüğü hareketli şekillerden bahsetmek şöyle dursun, suyun varlığından bahsetmenin bile çok ama çok büyük bir hata olacağını biliyordu. Bu yüzden yalan söyledi. Gerçi bu da pek yalan sayılmazdı. “Babamın gözlerinde gördüm,” dedi. “Annemi seviyordu ve birkaç sene önce onun için bir şey yapmaya başlamış ama bitirememiş, bitirmek için geri dönememişti. Babamın başladığı şeyi ben dün gece bitirdim. Başlangıçta babamın kafasındakinin ne olduğunu bilmiyordum ama sonra annemi gördüm... Yani, hayal ettim, annemin ilk tanıştıkları sıradaki halini gözümde canlandırdım. Halkından ve toprağından koparıldığı halde, cesur ve kararlıydı; korkuya, ümitsizliğe ve yalnızlık duygusuna teslim olmayacaktı.”

Dev hiç ses çıkarmadan Odd’u dinliyordu.

“Buraya güzellik için geldin, öyle değil mi?” dedi Odd.

Elini yeğinin cebine soktu ve ağaçtan yonttuğu şeyi çıkardı. Babasının başlayıp da bitiremediği olmaydı bu; Odd onun yerine bitirmişti. Annesinin o doğmadan önceki halini işlemişti tahta parçasına. Odd’un hayatı boyunca yaptığı en hoş şeydi bu ve gerçekten de güzeldi.

Ayaz Devi gözlerini kısarak Odd’un eserine baktı. Derken bir an için gülümsedi ve onu alıp kesesi-

ne koydu. “Bu... olağanüstü. Ve çok güzel. Evet. Onu yanımda Jotunheim’a götüreceğim. Orada salonumu aydınlatacak,” dedi dev. Bir an duraksadıktan sonra, hafif dalgınlıkla sordu: “Sence Leydi Freya’yla vedalaşayım mı?”

“Bunu yaparsan, muhtemelen sana biraz daha bağıracaktır,” dedi Odd.

“Benimle gelmesi için ona yalvarırdım belki de,” dedi Ayaz Devi. Odd, devin daha bunu söylerken bile korkudan tir tir titrediğine yemin edebilirdi.

Ayaz Devi bir adım uzaklaştı. Ve uzaklaştıkça daha da büyüdü. Yüksek bir tepe gibiyken şimdi bir dağ kadar olmuştu. Sonra kurşuni gökyüzüne elini uzattı. Eli bulutların arasında kayboldu...

“Sanırım gitmek için bana uygun bir hava lazım,” dedi dev. “Ayak izlerimi saklayacak, beni takip etmelerini önleyecek bir hava.”

Odd, Ayaz Devi’nin tam olarak ne yaptığını görmedi ama elini indirmesiyle fena bir kar fırtınası başladı; kocaman bembeyaz kar taneleri havada oradan oraya savruluyor, dünyayı belirsizliğe gömüyordu. Dev ağır hareketlerle kar fırtınasına daldı.

“Hey!” diye bağırdı Odd devin arkasından. “Adını söylemedin!”

Ama uzaklaşan dev onu duymadı yahut duyduysa bile cevap vermedi ve çok geçmeden gözden kayboldu.

VII

DÖRT DÖNÜŞÜM VE BİR YEMEK

Kartal, Odd'u duvarda otururken buldu; kardan ola-
bildiğince korunaklı bir yer seçmişti kendine. Büyük
kuş çocuğun yanına kondu.

“İyi misin?” dedi. Şafak vaktiydi ve karın şiddeti
kesilmişti.

“Üşüyorum,” dedi Odd. “İki kere neredeyse aşağı
düşecektim. Hayatımın geri kalanını bu duvarın üs-
tünde geçireceğim diye endişelenmeye başlamıştım
artık. Gene de, evet, iyiyim.”

Kartal ona sadece şöyle bir baktı.

Büyük kuş çocuğun yanına kondu.

“Ayaz Devi gitti,” dedi Odd. “Onu gönderdim.”

“Nasıl oldu?” diye sordu kartal.

“Sihir,” dedi Odd ve gülümsedi. *Tabii sihir varlıkların istediklerini yapmalarına ya da istedikleri gibi olmalarına izin vermek demekse,* diye düşündü.

“Hadi aşağı,” dedi kartal.

Odd duvarın kar kaplı taşlarına göz attı. “Buradan inmem imkânsız,” dedi. “Ölürüm.”

Kartal duvarın kenarından daireler çizerek aşağıya indi. Çok geçmeden pençesinde yumuşak deriden, ör-selenmiş bir ayakkabıyla ağır ağır geri döndü. Ayakkabıyı Odd’un yanına bıraktı. Sonra da yine karlı akşam karanlığının içine dalıp bu defa ayakkabının öteki te-kini getirdi.

“Bunlar benim için çok büyük,” dedi Odd.

“Loki’nin ayakkabıları,” dedi kartal.

“Aaa,” dedi Odd, Loki’nin anlattığı hikâyedeki ayakkabıları anımsayarak. Şu havada yürüyen ayakkabılardı bunlar. Onları ayağına geçirdi. Sonra da kalbi güm güm atarak, temkinli ve aksak adımlarla duvarın kenarına yaklaştı. Tam duvarın ucuna gelmişken durdu.

İleri atılmaya çalıştı ama hiçbir şey olmadı. Tek bir kasını bile oynatamıyordu.

Hadi ama, dedi ayaklarına; hem sağlam ayağına hem de her zaman ağrıyan kırık ve topal ayağına. *Uçan sihirli ayakkabılarınız var. Sadece boşluğa bir adım atın, her şey düzelecek.*

Gelgelelim ayakları ve bacakları Odd’a kulak bile asmadı. O da olduğu yerde öylece kaldı. Tepesinde

sabırsızlıkla dönüp duran kartala bakıp, “Yapamıyorum,” diye seslendi. “Deniyorum ama olmuyor.”

Kartal keskin bir çığlık attı ve kanat çırparak karlı havaya yükseldi.

Derken bir çığlık daha duyuldu. Odd etrafına bakındı. Kartal kanatlarını germiş, gagasını kocaman açmış, pençelerini çıkarmış, alev alev yanan tek gözüyle doğruca üstüne doğru geliyordu...

Odd istemsizce geri çekildi. Kartalın pençesinden kıl payı kurtulmuştu...

“Bu da neydi şimdi?” diye bağırdı Odd kuşun arkasından.

Sonra başını aşağıya çevirdi ve ayağının altında olmayan yeri gördü. Epey yüksekteydi ve ayağını destekleyen bir zemin yoktu.

“Ooo,” dedi Odd. Ardından gülümsedi ve tepeden aşağı inen bir çocuk gibi havayı adımlayarak aşağı inmeye başladı. Inerken de bağılıyor, “Vay!” gibi bir ünlem çıkıyordu ağzından. Az sonra bir kar tanesi gibi hafifçe yere indi.

İnince kendini gene yukarı itmeye, deliler gibi zıplamaya başladı. Her zıplayışında üç, dört, bazen beş metre havaya yükseliyordu...

Asgard’ın dizi dizi ahşap evlerine doğru yöneldi. Ancak oradan oraya kaçışan kedilerin miyavlamalarını ve ciyaklamalarını duyunca durabildi...

Ayaz Devi’nin anlattığına bakılırsa, Tanrıça Freya hiç de öyle ürkek bir kadın değildi. Ama şurası doğruydü; çok güzeldi, saçları altın sarısı, gözleri gök mavisiy-

di. Gene de Odd en çok onun gülümsemesine ısındı: Öyle hoş, nazik ve hoşgörölü bir tebessümdü ki bu... İnsana güven veriyordu. Odd, Tanrıça'ya her şeyi, yani hemen hemen her şeyi anlattı.

Tanrıça, Odd'un sözünü ettiği üç hayvanın kim olduğunu anlayınca gülümsemesi daha da büyüdü.

"Peki, peki," dedi. Sonra da, "Çocuklar!" diye seslendi. Üçü o sırada şarap salonundaydı. Salon bomboştu ve şöminede ateş yanmıyordu.

Tanrıça Freya sağ kolunu uzattı.

Salondaki en yüksek sandalyenin şık oymalı arkalıgına tünemiş olan kartal kanatlandı ve beceriksizce Tanrıça'nın bileğine kondu. Tanrıça'nın solgun tenini pençeleriyle öyle sert kavradı ki, bileğinden kıpkırmızı kanlar süzüldü. Gene de Tanrıça bunun farkındaymış ya da bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Tırnaklarıyla kuşun başını okşuyor, kuş da başını onun eline sürüyordu.

"Tanrılar Tanrısı Odin," dedi. "Aesir'in en bilgesi. Tek gözlü Savaş Tanrısı. Mimir'in kaynağından bilgelik suyu içen sen... aramıza dön." Bunun üzerine, Tanrıça sağ eliyle ovaladığı kartala yeniden şekil vermeye, onu dönüştürmeye başladı...

Az sonra uzun boylu, ak sakallı, bilge ve sert bakışlı bir adam duruyordu karşılarında. Çıplaktı ama bunun hiç farkında değilmiş gibiydi. Yüksek sandalyeye doğru yürüdü, geniş, gri bir pelerin alıp üstüne geçirdi, yanında duran yumuşak kenarlı eski şapkayı başına taktı (Odd en son baktığında bunların orada olmadığına yemin edebilirdi).

“Çok uzaklardaydım,” dedi Freya’ya dalgın dalgın. “Ve geçen her saniyeyle daha da uzaklaşıyordum. Ne iş ama.”

Gelgelelim Freya çoktan ayıyla ilgilenmeye başlamıştı. Yavrularını yalayarak tüylerini düzelten bir anne ayı gibi iki eliyle onu yoğurup şekillendiriyordu. Ayı onun hünerli ellerinin altında şekil değiştirdi ve kızıl sakallı, her yeri kılla kaplı bir adama dönüştü. Kollarının üst kısmı kadim ağaçlar gibi boğumlu ve sağlam görünüyordu. Dev olmadığı halde, Odd’un hayatında gördüğü en iri adamdı. Arkadaş canlısı bir hali vardı. Odd’a bakıp göz kırptı, bunun üzerine Odd’un içi anlaşılmaz bir gururla doldu.

Odin, Thor’a bir tunik attı. Thor giyinmek için karanlık bir köşeye yöneldi. Sonra durdu ve arkasına döndü.

“Çekicime ihtiyacım var,” dedi. “Mjollnir’e ihtiyacım var.”

“Nerede olduğunu biliyorum,” dedi Odd. “Bir kaya bloğuna dönüşmüş durumda. İsterseniz gösterebilirim.”

“Asıl önemli işi bitirelim de hele,” dedi tilki. “Sırada ben varım.”

Freya muzip muzip tilkiye baktı. “Yine en iyisini sen bilirsin ama,” dedi, “birçok kişi seni bu halinle daha kolay baş edilebilir bulacaktır. Seni böyle bırakmamı istemediğinden emin misin?”

Tilki önce hırladı, sonra hırıltı kesik bir öksürüğe yerini bıraktı. “Güzel Freya,” dedi tilki, “benimle şakalaşıyorsun ama bak ozanlar ne diyor:

*Bir kadın ki hem güzel hem adil,
hem de merhametli,
Ancak böylesi mukayese edilir
Anlı şanlı Freya ile.”*

“Loki, bunların hepsine sen sebep oldun, biliyor-sun değil mi?” dedi Tanrıça Freya. “Hem de hepsine.”

“Doğru,” dedi tilki. “Kabul ediyorum. Ama çocuğu da ben buldum. Sadece yaptığım kötü şeylere odaklanmayın lütfen.”

“Bir gün,” dedi Freya usulca, “biliyorum ki, bu yaptığımdan pişman olacağım.” Gene de kendi kendine güldü ve elini uzatıp önce tilkinin kara burnunun ucuna dokundu, sonra da parmağını sırayla kulaklarında, sırtında ve kuyruğunda gezdirdi.

Derken aniden bir ışık parladı ve karşılarında sakalsız, kızıl saçlı, Freya gibi solgun tenli bir adam beliriverdi. Gözleri yemyeşil iki buz parçası gibiydi. Odd Loki’nin gözlerinin tilki gözü olarak kalıp kalmadığını merak etti. Yoksa Loki’nin gözleri oldum olası tilki gözleri miydi?

Thor, Loki’ye birkaç parça giysi fırlattı. “Üstüne bir şeyler giy,” dedi açık açık.

Freya, Loki’dan sonra Odd’a yöneldi. Şefkatli tebesümüyle Odd’un dünyasını doldurdu. “Sıra sende,” dedi.

“Ama ben zaten böyleydim,” dedi Odd.

“Biliyorum,” dedi Freya. Derken Odd’un yanına çömeliş elini onun kırık bacağına uzattı. “Dokunma müsaade eder misin?”

“Hı, eğer isterseniz tabii ki.”

Tanrıça, Odd'u sanki bir yaprak hafifliğindeymişçesine kaldırıp Tanrıların büyük ziyafet masasına koydu. Sağ bacağına eğilip ustaca dizinden çıkardı. Tırnağını kaval kemiğinin yan tarafından geçirerek eti kemikten ayırdı. Ardından kemiğe baktı ve o anda yüzü düştü. “Bu kemik paramparça olmuş. Bunu ben bile düzeltemem,” dedi. Sonra, “Gene de yardımcı olabilirim,” diye ekledi.

Elini Odd'un bacağının içine soktu ve ezilmiş kemikleri ovalayarak bacağın içindeki kemik parçalarını düzgün bir şekilde bir araya getirdi. Ardından ayağın içini açıp aynı işlemi orada da tekrar etti. Sonra da ayak kemiğiyle bacak kemiğini olması gerektiği gibi birleştirdi. Bacanın iskeleti ile ayağın etli kısmını iyice birbirine tutturduktan sonra yarayı kapattı ve Odd'un bacağına tekrar dizine taktı. Bacak sanki hiç yerinden çıkarılmamış gibiydi.

“Üzgünüm,” dedi Tanrıça. “Elimden geleni yaptım. Şimdi daha iyi ama gene de tam olarak iyileşmiş sayılmaz.” Bir süre düşüncelere daldı. Sonra aklına parlak bir fikir gelmiş gibi baktı ve birden, “Neden yerine yepyeni bir bacak takmıyoruz ki?” dedi. “Bir kedinin arka bacağına ne dersin? Ya da tavuğun?”

Old gülümseyerek başını iki yana salladı. “Kendi bacağım daha iyi,” dedi.

Odd ağırlığını sağ ayağına vererek dikkatlice ayağa kalktı. Biraz önce bacağı dizinden ayrılan kişi o değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Ama ne gariptir ki, bacağı artık ağrıyordu. O eski ağrısı gerçekten de kaybolmuştu.

“Biraz zaman tanı,” dedi Freya.

O anda arkadan koca bir el gelip Odd’un omzuna vurdu; Odd olduğu yerde havaya sıçradı.

“Şimdi, evlat,” diye gürledi Thor. “Bize Ayaz Devlerinin nasıl hakkından geldiğini anlat bakalım.” Ayıyken olduğundan daha neşeli görünüyordu.

“Sadece bir kişi vardı,” dedi Odd.

“Ben bunun hikâyesini anlatırken,” dedi Thor, “en az bir düzine olduklarını söyleyeceğim.”

“Ayakkabılarımı geri istiyorum,” dedi Loki.

O gece Tanrıların şarap salonunda bir ziyafet düzenlendi. Odin yine o muhteşem, oymalı sandalyesine tünemiş, masanın başında oturuyor, neredeyse kartal-ken olduğu kadar az konuşuyordu. Sol yanında oturan Thor coşkuyla esip gürlüyordu. Masanın öbür ucunda oturmak zorunda kalan Loki ise, sarhoş olana kadar herkese karşı yeterince nazikti. Ama sonra birdenbire alev alan bir mum gibi tatsızlaştı; rezilce, aptalca, ağza alınmaz laflar edip Tanrıçalara sulanmaya başladı. Öyle ki, çok geçmeden Thor ile tek kollu irice bir adamın (Odd adının Tyr olduğunu tahmin ediyordu) onu salondan dışarı taşıması gerekti.

“Başına gelenlerden hiç ders almamış,” dedi Odd.

Odd bunu kendi içinden söylediğini zannetmişti ama yanında oturan Freya, “Yo, hiçbir şeyden ders almaz o,” dedi. “Aslında hiçbiri almaz. Üstelik değişmezler de. Değişemezler. Hepsi tanrı olmanın bir parçası.”

Odd başını salladı. Freya’nın söylediklerini biraz olsun anladığını sanıyordu.

Ardından Freya, “İyice karnını doyurdun mu sen? Doyasıya su içtin mi?” diye sordu.

“Evet, teşekkür ederim,” dedi Odd.

İhtiyar Odin sandalyesinden kalkıp onların yanına yürüdü. Ağzındaki yağı elbisesinin koluyla silerken ak sakalına daha fena yağ bulaştırdı. Odd’un kulağına eğilip, “İçtiğin su hangi kaynaktan, biliyor musun evlat? Bu su nereden geldi? Seneler önce oradan su içmek bana neye mâl olmuştu, biliyor musun? Ayaz Devlerini tek başına alt ettiğini düşünmüyorsun herhalde, değil mi?”

Odd, “Teşekkür ederim,” demekle yetindi.

“Yo, hayır,” dedi Odin. “Ben *sana* teşekkür ederim.” Ulu Tanrı üstüne türlü yüz şekilleri oyulmuş bir asaya yaslanıyordu: Köpekler, atlar, insanlar, kuşlar, kuru kafalar, ren geyikleri, fareler, kadınlar ve türlü mahlûkun kafası işlenmişti asanın üstüne. Öyle ki, saatlerce inceleseniz bile asanın üstündeki bütün detayları göremezdiniz. Odin asayı Odd’a uzattı ve, “Bu senin için,” dedi.

Bir, “Ama...” çıktı ne diyeceğini bilemeyen Odd’un ağzından.

İhtiyar Tanrı tek gözüyle Odd’a vakur bir bakış attı. “Tanrılardan gelen armağanları geri çevirmek hiç de akıllıca değildir, evlat.”

“Pekâlâ, çok teşekkür ederim,” dedi Odd ve asayı aldı. Çok rahat bir asaydı. Bu asaya dayanarak saatlerce hiç durmadan yürüyebilirmiş gibi geldi ona.

Derken Odin elini bir testiye daldırdı ve bir insan gözünden daha büyük olmayan küçük bir su küresi

çıkardı. Küreyi mum ışığının önüne koydu. “Şuna bak,” dedi.

Odd suyla dolu kürenin içine bakınca dünyası önce bir gökkuşağının renklerine büründü, ardından karanlığa kesti.

Gözlerini açtığı anda köyündeydi.

VIII

DEVAMINDA

Odd ağırlığını asaya vererek durup tepeden köyüne baktı. Sonra da onu eve götürecek olan patikadan aşağı inmeye başladı. Hâlâ biraz topallıyordu. Sağ ayağı hiçbir zaman sol ayağı kadar güçlü olmayacaktı. Gene de ağrı mıyordu ve bunun için Freya'ya minnettardı.

Köye giden patikadan aşağı inerken bir hışırtı duydu. Eriyen karların sesiydi bu; tazecik sular aşağıya akacak bir yol bulmaya çalışıyordu. Her yerden ya ağaçlardan yere düşen kar kümelerinin sesi ya da bu bitmeyen kış boyunca körfezin kenarını kaplayan, şimdi de eriyip kırılan buzların gümbürtüsü geliyordu.

“Ta kendisi. Yani, ben. Benim, Odd.”

Birkaç güne kalmaz, diye düşündü Odd, her yer çamurla kaplanır. Birkaç hafta sonra da bitkiler azıtır.

Odd köye ulaştı. Bir an yanlış yere geldiğini zannetti çünkü hiçbir şey giderken bıraktığı gibi değildi. Oysa buradan ayrılalı daha bir hafta bile olmamıştı. Asgard'a gidince yanındaki hayvanların nasıl büyüdüğünü, sonra da nasıl küçüldüğünü hatırladı.

Acaba bunun sebebi Asgard'ın havası mıydı yoksa bütün bunlar kaynaktaki sudan içtiği için mi olmuştu?

Şişko Elfred'in kapısına geldi ve asasıyla sertçe kapıya vurdu.

"Kim o?" dedi içeriden bir ses.

"Benim. Odd," dedi.

Kulübenin içinde bir patırtı oldu; önce şiddetli bir fısıltı, ardından kısık sesle konuşan birkaç kişi duyuldu. Odd içlerinden en yüksek çıkan sesin dediklerini duyabiliyordu. Ses, somon çalan işe yaramazlardan yakınıyor ve artık onlara unutulmayacak bir ders verme zamanının geldiğini söylüyordu. Derken kapının sürgüsünün açıldığını duydu.

Kapı açıldı, Şişko Elfred kafasını dışarı çıkardı. Bir müddet sersem sersem Odd'a baktı.

"Affedersiniz," dedi, zerre kadar mahcubiyet taşımayan bir ses tonuyla. "Evden kaçan üvey oğlumun geldiğini zannettim de."

Odd adamı tepeden tırnağa şöyle bir süzdükten sonra, "Ta kendisi. Yani, ben. Benim, Odd," dedi.

Şişko Elfred şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibiydi. Çocukları küçüklü büyüklü etrafına toplandı.

Kafalarını kaldırıp tedirgin bakışlarla Odd'a bakıyorlardı.

“Annem burada mı?” diye sordu Odd.

Şişko Elfred öksürdü. “Büyümüşsün,” dedi. “Tabii eğer bu sensen.”

Odd sadece gülümsedi: Bu öyle sinir bozucu bir gülümsemeydi ki, sahibi Odd'dan başkası olamazdı.

Şişko Elfred'in çocuklarından biri şöyle dedi: “Sen gittikten sonra annenle babam kavga ettiler. Annen gidip seni aramamız gerektiğini ve senin babam yüzünden evden kaçtığını söyledi. Babam da bunun onun hatası olmadığını, seni aramaya çıkmayacağını, ayrıca senden kurtulduğuna sevindiğini söyledi. Annen de, tamam o zaman, dedi ve kasabanın öbür yakasındaki eski evinize gitti.”

Odd, çocuğa Thor'un ona yaptığı gibi göz kırptı ve arkasını dönüp asasına yaslanarak topallaya topallaya köyün yolunu tuttu. Köy gözüne şimdiden çok dar görünmeye başlamıştı ama bunun nedeni buradan ayrıldığından beridir fazla büyümüş olması değildi. Karlar çok geçmeden eriyecek ve yelkenliler denize açılacaktı. Kimse ona gemilerden birinde bir görev vermeyi reddetmezdi. Ama büyüdüğü için değil. İyi kürek çekecek birilerine ihtiyaçları olacaktı nasılsa. Yanında bir yolcu getirmek istese bile buna hayır demezlerdi...

Nihayet doğduğu eve vardı ve kapıyı tıklattı. Annesi kapıyı açtığında, ona sarılmadan, çığlık çığlığa gülmeden, sonra bir kez daha çığlık atmadan, karnın aç mı diye sormadan, şaşkınlıkla ne kadar büyüdüğü-

nü, çocukların gözden uzaklaşınca nasıl da çabucak büyüdüğünü söylemeden önce, kısacası annesi bunların hiçbirini yapmaya fırsat bulamadan önce, “Merhaba,” dedi. Odd, “Merhaba, anne. İskoçya’ya geri dönmeye ne dersin? En azından bir süreliğine.”

“Çok güzel olurdu,” dedi annesi.

Bunun üstüne Odd gülümsedi ve kapıdan geçmek için başını öne eğerek içeri girdi.